

க.பொ.கனம்வழி

நெடிகள்

— 1985 —

— முத்துப்பூக்கம் —

கவிச்சித்தரின்

நிறங்கள்

க.பொ. இளம்வழி

முத்துப் பதிப்பகம்

20, வ. உ. சி. தெரு,

விழுப்புரம் - 605 602.

- முதற்பதிப்பு : ஜூன் 89
- உரிமை (C) : ஆசிரியருக்கே

விலை : ரூ. 10-00

- படைப்பு : நிறங்கள்
- படைப்பாளி : க.பொ. இளம்வழுதி
- அச்சுத்தாளர் : 116 கி.கி.
- அச்சுரு அலகு : 10 புள்ளி
- பக்கங்கள் : 84 + XII = 96
- வெளியீடு : முத்துப் பதிப்பகம்
20, வ.உ.சி. தெரு,
விழுப்புரம்
- அச்சிட்டோர் : ஜெனரல் பிரின்ட் & பேக்
சென்னை-112.

பதிப்புரை

கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி அவர்களின் நிறங்கள் என்னும் இக்கவிதை நூலை வெளியிடுவதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். கவிச்சித்தரின் நூல்களுக்கு எப்போதுமே வரவேற்புண்டு என்பதை நாங்களறிவோம்.

கதைகளுக்குத்தான் விலையுண்டென்ற நிலைமை நிலவினாலும், நாங்கள் நல்ல கவிதைநூல்களை வெளியிடத் தயங்கியதில்லை. கவிச்சித்தரின் இந்நூல் கவிதை மட்டுமல்ல கதைக் கருவுடையதுங்கூட.

இந்நூலை வெளியிட இசைவளித்த கவிச்சித்தரவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

கவிச்சித்தரி. இந்த நூலையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இருகரம் நீட்டி வரவேற்குமென்று நம்புகின்றோம்.

மு. இலட்சுமணன்,
முத்துப்பதிப்பகம்

விழுப்புரம்
9-6-39

வரவேற்பு

வணக்கம்,

எனது நிறங்கள் உங்கள் கையில். எழுதியவனென்ற முறையில் உங்களுடன் கொஞ்சம் உரையாடலாமா?

கவிஞனுக்குக் கொள்கையும், கவிதைக்கு நோக்கமும் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.

இலக்கில்லாத எழுத்தையும் இலக்கியமாகக் கொண்டாடுவது புதிய மரபாக இருக்கலாம். புகழ் மரபு அதுவல்ல. வரலாற்றில் படுத்துக் கிடந்த சில செய்திகளை, என் கவிதைக் களத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன்.

நாக்குப் பிழையும், நம்பினோர் போக்குக் குறையும், அரசியலில் பலருக்கு ஆதாயத்தை அள்ளிக் கொடுத்திருக்கலாம். இனிப்பைத் தின்றவன் எச்சிலில்; ஈ மொய்க்கலாமே தவிர, பொன்வண்டுகள் போய் அமர்வதில்லை. ஈனவழியை எளிதில் கடப்பதைவிட; ஞான வழியில் சுற்றி வரலாம். கவிதை என்பது நீதிபோதனைக்கான கருவியாக இருக்கக் கூடாதென்பது சிலர்வாதம்.

நகைச்சுவையை நடப்பு அரசியலும், இன்பச் சுவையை அள்ளி வழங்கும் வெள்ளித் திரைகளும், இரண்டையும் விரவிக் கொடுப்பதே எங்கள் கலைப்பணி என்னும் ஏடுகளும் இருக்கையில், கவிதையாவது, நீதிபோதனை செய்தால் என்ன? அறிவும், ஆற்றலும் வளர்ந்துள்ள அளவுக்குப் பண்பும், பரிவுப் பரிணமிக்கவில்லையே!

சாதிகளைப் புதைத்து விட்டோமென்று நினைத்தோம். இல்லை அதனை விதைத்தோமென்பது சாதிகள் பருத்துக் கிளைத்து பேரணி நடத்தும்போதுதானே புரிகிறது.

மடமையை ஒழித்துவிட்டோமென்று தோள் தட்டினோம். ரூப்கன்வரை தீக்கொழுந்துகள் தீண்டப் பார்த்த போதுதானே, ஒழிந்தது அறிவுடைமை என்பது புரிந்தது.

அண்ணல் காந்தியையும்—அன்னை இந்திராவையும், துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைத்தபோதுதானே நாடே நமது நன்றி உணர்வின் நயத்தக்க நாகரிகத்தை அறிந்து அதிர்ந்தது. எனவேதான், தேவையான பண்புகளுக்கு செயல் விளக்கம் தரும் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்.

என் படைப்பில் நயம் இருக்கிறதோ, இல்லையோ, நியாயம் இருக்கும். கவிதையில் பொலி வில்லா விட்டாலும் நலிவிருக்காது. என் படைப்பை 'நியான்' விளக்காக நினைக்கா விட்டாலும், நெய் விளக்காக நினைத்தால் போதும்.

கவிதைகளை எழுதுவதைவிட, கவிதைகளை நுட்ப நூலிழை அறுபடாமல் சுவைத்துப் படிப்பதே அரிய ஆற்றல். பட்டுநூலை இழுத்துப் பார்க்கக் கூடாதென்பதை எல்லாரும் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்!

நான், என்னைச் சுற்றி வட்டம் போட்டுக் கொண்டு, அதற்குள்ளேயே கவிதைக்காண சுருப்பொருளை தேடுவ தில்லை. நல்ல செய்திகளுக்காக நாடென்ன, கண்டங்களை கூட கடக்கத் தயார். தெரிந்ததையே திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருக்க விரும்பாமல் சுற்றி வந்ததன் விளைவே, இந்த நூல்.

நம்பிக்கை துரோகிகளையும், நன்றி சொன்றவர்களையும், நாணயமற்றவர்களையும் அடையாளம் காட்ட வேண்டிய அளவுக்கு, அவர்கள் அருகியுள்ளவர்களாக இல்லையே! எனவேதான் நற்பண்புகளுக்கு நாற்காலி போட்டவர்களை என் கவிதை காவலராக்கி அரியாசனத்தில் அமரச் செய் துள்ளேன்.

வரலாறு என்றால், எனக்கு வறுத்த முந்திரியைப் போல, கூட்டுறவு வணிகத்தில்; விலை ஆளுக்காள் கூடு வதோ, குறைவதோ இல்லை. அவ்வாறே வரலாற்றுச் செய்திகளில் ஒப்பனைகள் உண்மைகளை மாற்றுவதில்லை. புணையப்பட்ட புராணங்களைவிட, நடந்த வரலாறுகளை நம்பமுடிகிறதே! எனவேதான் வரலாறுகள் எனக்கு வாச மாகவும், நேசமாகவும் உள்ளன.

படித்தறிவதைவிடக் கேட்டறிவதும், கேட்டறிவதை விடப் பார்த்தறிவதும்; பார்த்தறிவதைவிடப் பட்டறிவதும் பயன்மிக்கவை. வரலாறுகள் பார்த்தறிவதற்கு ஈடானவை.

விழுதுகளை நம்பி வேர்களை வெட்டலாமா? கற்பனைத் திறநிறுப்பதால், காலப் பெட்டகமாம் வரலாற்றை வறியவனைப் போல அலட்சியப்படுத்தலாமா? பெரிய புராணத்தை விட, திருக்குறள் நெஞ்சில் நிறுத்த சுலபமானது, சுகமானது.

'தள்ளுபடிகளும், இலவசங்களும் தமிழர்களின் தன் மானத்தைத் தற்கொலை செய்து கொள்ளச் செய்துவரும் காலமிது,

‘ஏற்பது இகழ்ச்சி’ என்பது மாறி, ‘ஏற்பதே மகிழ்ச்சி’ என்றாகி விடவில்லையா? எனவேதான், என்பங்குக்கு இருபதாண்டுகளுக்கு முன் நான் எழுதிய வரலாற்றுச் சார்பற்ற ‘சூறவி’யை இணைப்பாக்கியுள்ளேன்.

கவிநங்களைக் கண்டாலே, பதிப்பகத்தார் பயப்படும் காலத்தில்? என் மீது வைத்த பற்றின் காரணமாக, இந்த நூலை வெளியிட முன்வந்த முத்துப்பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. மு. இலட்சுமணன் அவர்களின் துணிவைப் பாராட்டி அன்புக்கு நன்றி செலுத்துகின்றேன். படித்திருத்தம் பார்த்து உதவிய சேலியமேடு புலவர் திரு. வ. கலியபெருமாள் எம்.ஏ. பி. லிட். அவர்கட்கும் என் நன்றி,

எனது இலக்கியப் பணிகளை தங்கள் தோள்களில் சுமந்து கொண்டு நிறைவேற்ற முன்வரும் எனதருமை நண்பர்களை குறிப்பாக புதுவைக்கவிஞர் கல்லாடன் பி. ஏ., நெல்லிக் குப்பம் மு. தனராஜ், கடலூர் பொன் - நடராசன், பாண்டூரங்கள் - மா சுதர்சனம் - பத்திரக் கோட்டை ஆ. கோ சிங்காரவேல், புதுப்பாளையம் வெ. தருமலிங்கம் தமிழ்நாடு ஊரக வளர்ச்சித்துறை அரசிதழ் பதிவு பெற்ற அலுவலர் சங்கத் தலைவர் திரு. க. அமிர்தலிங்கம் பி. காம் அவர்கட்கும் எமது நன்றி.

என் கவிதைகளுக்கு ஊன்றுகோலாகவும், உந்து சக்தியாகவும் விளங்கும் கவிதைக் காவலர் திரு. தெசினி எம். ஏ. பி. காம். (ஆனர்சு) பி. எல், அவர்கட்கும், எனது முதல் நூலை பயன் கருதாது வெளியிட்ட சென்னை இலக்கியப் புரவலர் திரு. உ. பலராமன் அவர்கட்கும் நான் நன்றிக் கடன் பட்டவன்.

உவப்போடுதவும் எனதினிய நண்பர்களுக்கெல்லாம் நன்றி! நன்றி!

இந்த நூலை பொறுப்புணர்வோடும் தொழில் நுணுக்கத்தோடும் வெளிக்கொணர உழைத்த எல்லோருக்கும் எனது நன்றி.

அன்புடன்

கடலூர்-607001

க. பொ. இளம்வழி

கவியரசு

முடியரசர் வாழ்த்துகிறார்.

உண்டாலம்ம !

உண்டா லம்ம கவிதை யுலகம்!

தண்டமிழ் பேணுந் தகையன்; தக்க
பாவலர்ப் போற்றுங் காவலன்; பொய்கை
பூவலர் தேனெனப் பொழியும் மொழியன்
நன்றி நினையும் நல்லன்; உளத்தால்
ஒன்றிப் பழகும் உணர்வன்; பண்பன்;
பிற்புகழ் வளர்க்கும் பெற்றியன்; கவிஞர்
மன்றம் வளர்த்து மகிழும் மதியன்;
தென்றமிழ் மணக்கும் தீஞ்சுவைப் பாவலன்;
எளியன்; இனியன்; கடமை நெறியன்;
வெண்மை நிலவைச் சிவப்பு நிலவெனப்
பண்ணுடி வித்தையிற் கைதேர் பாவலன்;
வண்ணம் பலப்பல வடிப்பன் தமிழில்;
அறுநூ நெண்ணூ றாயிரம் எனினும்
குறுநூ றாக்கிக் கொடுக்குங் கலைஞன்;
மனங்கவர் கவிதைச் சித்தன்
எனுமிள வழுதி இருத்த லானே.

நிறங்களின் நிரல்

வள.	நிறம்	பொருள்	பக்க எண்.
1	மஞ்சள்	நம்பிக்கை	9
2	பச்சை	நன்றி	20
3	நீலம்	நாணயம்	30
4	சிவப்பு	பதினேழாம் போர்	44
5	கருப்பு	நெருப்புக் குளியல்	58
6	வெள்ளை	வானவில்	71
7	ஊதா	பூவையர் வைத்த பொறி	76
8		துறவி	87

மஞ்சள் :

1. நம்பிக்கை

[நிழல்கள் அருகுவதும், பெருகுவதும் வெளிச்ச விரல்களின் வீச்சைப் பொறுத்தது. நம்பிக்கை நங்கூர மிடுவதும், நலிந்து போவதும்; கலப்பு இதயங்களின் கனத்தைப் பொறுத்தது; மனத்தைப் பொறுத்தது.

மாமன்னன் அலெக்சாந்தரும், மருத்துவன் பிலிப்பும் ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்ட நட்பும் வைத்த நம்பிக்கையும் அறுந்துவிழும் சிலந்தி வலையா? விழி விருந்து தரும் செப்புச் சிலையா? உண்மை உள்ளே.]

1 காதலியின் அணைப்புக்கும் தடையாய் நிற்கும்
கடிதான கவசத்தால் மேனி காப்போன்!
மாதரினம் மனங்கவல செற்றம் வீழ்த்தி
மகத்தான சாதனைகள் கண்ட வீரன்!
ஊதலிலே உடல்நடுங்கும் பார்ப்பைப் போலே
ஒன்னலரை நடுங்கவைத்தே உவகை கொண்டோன்!
ஆதரித்தார் தம்மிடத்தில் அன்பு காட்டி
அசையாத நம்பிக்கை வைத்த வேந்தன்.

2 புதுப்பதவி பெற்றவர்கள் போதை யாலே
பொறுப்புணர்ந்த மேலோரை இகழக் கூடும்!
புதுத்துணையைப் பெற்றவர்கள் ஆதி நாளில்
புண்மருந்தாய் ஆனவரை மறக்கக் கூடும்!
புதுமையென நினைத்திழிவை ஏற்றுக் கொள்ள
புலமைநலங் குன்றியவர் இசையக் கூடும்!
எதுவரினும் பண்புநலன் இழக்கா வேந்தாய்
இருந்தவன் தான் அலெக்சாந்தர் என்னும் வீரன்.

3 ஒன்னலரின் மார்பாமும் வாளால் பார்த்தே
 உலகளந்த அலெக்சாந்தர் அரண்மனையில்
 மன்னு புகழ் மறவர்கள் உண்டு! மன்னன்
 மதிக்கின்ற மருத்துவரு முண்டு! தூய
 பொன்னுக்கும் மெருகேற்ற வேண்டும், ஆற்றல்
 பொலிவுறவும் உடற்காப்பு மிகவும் வேண்டும்,
 என்பதனால் ஈடில்லா வீர ரோடே
 ஏற்பாக மருத்துவரை வைத்தி ருந்தான்.

4 அரண்மனையின் மருத்துவராம் பிளிப்பை மன்னன்
 அலெக்சாந்தர் ஆளனுப்பி அழைத்தான், நெஞ்சில்
 கரவில்லாப் பண்டுவரைக் காணா விட்டால்
 காவலனின் உணர்வெழுச்சி குன்றிப் போகும்!
 இரவுக்கே ஏங்குகின்ற அல்லி போலே
 எப்போதும் நற்றுணையை நயப்பான் வேந்தன்!
 முரசதிர களம்பொருத மன்னன் முன்னே
 மூலிகையை ஆளுபவன் வந்து நின்றான்.

5 “வரவேண்டும், வரவேண்டும், என்று கூறி
 வருமொழியும் நிலைமொழியு மானா ரங்கே!
 உரலோடே உறவாடும் உலக்கை போலே
 உயர்நட்பை மாற்றாதோர் அணைத்துக் கொண்டார்!
 “அரசருக்கு நலக்குறைவா?” என்ற வாறே
 அவசரமாய்ப் பேழைதனைத் திறந்தார்; நாட்டு
 மரஞ்செடியின் மகிமைதனைக் கற்று ணர்ந்து,
 மருத்துவத்தில் தேர்ந்திட்ட பிளிப்பு மங்கே!

6 போரில்லை என்பதனால் பொழுதெ னுக்குப்
 புண்ணாகி வலிக்கிறது! பொருது மோது
 வாரில்லை என்பதனால் என்றன் தோள்கள்
 வருந்துவதை அறிகின்றேன், நீல வானில்
 காரில்லை, கதிரில்லை என்றால் நாட்டுக்
 கழனிபயிர் வருந்தாதா? வேட்கை தீரப்
 பாரில்லை வென்றிடத்தா னென்ப தாலே,
 படுக்கையிலே விழுந்ததைப்போ லுணரு கின்றேன்.

7 மனத்திறந்து பேசுதற்கோ மதியைப் பெற்ற
 மாமனிதர் அருகிருக்க வேண்டும்! ஓய்வும்
 தினங்கிடைக்கும் என்பதிலை; அதனா வின்று
 தித்திக்கும் உரையாட அழைத்தே னென்றே,
 அனல்பறக்கத் தரைமோதும் இலாடம வேய்ந்த
 அணிப்புரவி படைநடத்தி வெற்றி கண்டோன்,
 புனலாக மனங்கொண்ட பிளிப்பைப் பார்த்துப்
 பொருள்பொதிந்த புன்னகையைத் தவழ விட்டான்.

8 “புகழுக்கே உயிர்கொடுப்போர் மறவர்! நெஞ்சம்
 புழுங்குதற்கே இடங்கொடுப்போர் ஆசைக்காரர்!
 இகழுக்கும் வழிவகுக்கும் போரைத் தாங்கள்
 இச்சித்த வெற்றியினால் ஏற்றுக் கொண்டீர்!
 அகழாமல் கிணறில்லை; நன்மை தீமை
 ஆயாமல் அறம்விளங்கப் போவ தில்லை!
 நிகராக ஒருவரில்லை என்பதாலே
 நீட்டாதீர் போர்க்குணத்தை, அமைதி தேவை!”

9 அடித்தாலே அடிவேகம் காட்டும் காளை!
 அதிர்ந்தாலே ஓசைதரும் யாழ்நரம்பு!
 படித்தாலே தெளிவுவரும், பகுத்தாய் கின்ற
 பழக்கமிலாப் பலபேர்க்கு, நீதி கூறி
 இடித்தால்தான் ஆள்வோர்க்கும் அடக்கம் தோன்றும்!
 இழந்தால்தான் அறிவுவரும் இடும்பர்க்கெல்லாம்!
 வெடித்தால்தான் இனப்பெருக்கம் எருக்கனுக்கு!
 வேந்தமக்கோ இயல்பாலே எதுவும் கூடும்!"

10 என்றுரைத்த பிளிப்போடு திக்கெட்டுக்கும்
 எதிர்ப்பில்லாக் கீர்த்திக்குச் சொந்தக் காரன்
 "நன்று! நன்று! நாம்போவோம் பூங்காவுக்கு,
 நயக்கின்ற இளங்காற்றின் முயக்கம் தேவை!"
 குன்றெடுத்த திண்டோளன் முன்னே செல்லக்
 குஞ்சைப்போல் பின்தொடர்ந்தார் பிளிப்பு! தோட்டம்
 சென்றடைந்து மேடையிலே அமர்ந்தான் வேந்தன்;
 சிலைகளையே பார்த்திருந்தான் பிளிப்பு மங்கே!

11 மாவீரர் நினைவாகச் சிலைகள் செய்தே,
 மாமன்னன் தோட்டத்தில் வைத்திருந்தான்;
 நாவீர எத்தர்போல் நன்றி கொல்லா
 நாணயத்தைப் பிளிப்பெண்ணி நெகிழ்ந்து நின்று,
 பூலீட்டில் விருந்துண்ணும் வண்டைப் போலே
 பொலிகின்ற விழிதூக்கி வேந்தைப் பார்த்தான்!
 "நாவீனும் நற்சொல்லைப் போன்ற மன்னா!
 நானொன்றைக் கேட்கின்றேன் விடைதா" என்றார்.

12 “புதிரொன்றும் போடாதீர்! மருத்து வத்தில்
புதுமைகளைச் செய்தவரே!” என்றான் மன்னன்;
“கதிர்வனைக் கரித்துண்டால் வீழ்த்தப் போமா?
காவலனே! என்னுயம் தீர்த்து வையும்!
எதிரிருக்கும் சிலையெல்லாம் புகழ்ச்சா வுக்கே
இலக்கானோர்க் குரியதெனில் உண்மை தானே?
இதிலெவரே இப்போது புகழின் கூற்றை
இருசெவியால் மடுப்பவர்கள்? எனக்குக் கூறும்”!

13 “சிலைக்கேது செவிநுகர்ச்சி? சிறுவ னுக்கும்
சிதையாத உண்மையிது தெரியும்; ஏதோ
வலைவிரிக்கப் புதிர் போட்டுப் பேசு கின்றீர்
வைத்தியரே!” என்றுரைத்தான் மன்னன்; ஆமாம்
நிலைக்காத ஆசையினால் நித்தம் நித்தம்
நீர்பறிக்கும் ஆவிக்கும் வீர மென்ற
கலைப்போர்வை போர்த்துகிறீர்! காதி னிக்கும்
கற்கண்டுச் சொல்லுக்கே உழைக்கி ன்றீர்கள்!

14 முச்சிருக்கும் வரையில் தான் நுகர்ச்சி; வீழ்ந்தால்
முக்கனிபோல் சொல்லெடுத்துப் புகழ்ந்தால் கேட்டுப்
பேச்சுணர முடியாதே என்ற உண்மை
பேரரசை! நினைவுக்கு வந்து துண்டா?
நாச்சுவைக்குப் பனியாகும் ஆடு; கோழி,
நாமுந்தான் பனியாவோம் புகழ்ச்சு வைக்கே’
கூச்சமின்றிக் கொலைசெய்யும் போரை, வேந்தே!
குறையுங்கள், விடமுடியா தென்ப தாலே!”

15 உரைகேட்ட அலெக்சாந்தர் ஒருங்கிப் போனான்;
 உடைகளைந்த பெண்ணைப்போல் வெட்கப் பட்டான்;
 நரைகண்டால் மறைக்கின்ற இளையோர் போலே
 நாணத்தை மறைத்திட்டான் வேந்தன்; நெஞ்சுள்
 கரையீறும் அலையைப் போல் போரின் மோகக்
 கட்டறுக்கும் என்பதனை உய்த்து ணர்ந்தான்.
 இரண்ட அரவாக வேந்தை வைத்தோன்
 இடைநுழைந்து பேச்சுதனை மாற்ற லானான்.

16 “சிலையானோர் மட்டுந்தான் வேந்தே உங்கள்
 சிந்தையிலே நின்றவரா? செருவில் ஆவி
 விலையாகத் தந்துமது வெற்றிக் கன்று
 வித்திட்டோர் வேறுண்டா?” பிளிப்பு கேட்டார்;
 உலையாக மனங்குலைந்தோன் மாற்றம் வேண்டி
 உதடசைத்தான்; “என்மதிப்பைப் பெற்ற போரஸ்
 நிலையானார் நெஞ்சத்தில்; அவரை இங்கே
 நிறுத்தவிலை சிலையாக! என்றான் வேந்தன்”

17 புறங்காட்டா மன்னருளே போரஸ் மன்னன்
 போர்த்தழும்பை எனக்களித்தான்; வெற்றி மங்கை
 புறந்தள்ளிப் போனாலும், வீர மங்கை
 புகழ்மெருகை அவனுக்கே தந்து விட்டாள்;
 இறங்கியரும் மழைக்கால்கள் மண்ணைத் தீண்டி
 இணையாமல் நிற்பதிலை; வெற்றி மட்டில்
 திறங்கண்டே எனைத்தேடி வந்த போதும்
 தீரத்தால் போரஸ்பேர் என்றும் வாழும்!

18 “படைப்பெருக்கம் கண்டவன் நான்; பசுமை கூட்டும்
 மடைப்பெருக்கம் கண்டவனின் நாட்டை வெல்ல,
 நடைநெருக்கம் காணாத புரவி கொண்டு
 நானெதிர்த்தேன்; வீரத்தின் அழகைக் கண்டேன்!
 எடைபெருத்த வேழத்தால் என்றன் வீரர்,
 ஏராளமாய் வீழ்ந்தார்; நான் வென்ற நாட்டைக்
 கொடையாக எண்ணாமல் குன்றா வீர
 கோபுரத்தின் காணிக்கை யாகத் தந்தேன்!”

19 என்றுரைத்த வேந்தன்பின் அமைதி யானான்;
 இழந்தவனின் மனநிலையைப் பெற்றி ருந்தான்;
 குன்றேறிப் போய்விட்ட குழந்தை, கீழே
 குளிந்தாமும் கண்டதீர்ந்தார் போலி ருந்தான்,
 என்றுவரும் இறப்பென்றே அறியா வாழ்வில்,
 எத்தனையோ ஆசை, அகங் காரம், என்னே!
 இன்றென்றன் கண்திறந்தார் பிவிப்பு மின்னே,
 என எண்ணம் ஓட விட்டே இருந்தான் வேந்தன்.

20 கதிர்முற்றி வெள்ளத்தில் மூழ்கக் கண்டு
 கவல்கின்ற விவசாயி நிலையில் வேந்தன்!
 உதிர்ந்திட்ட பூவிதழைப் போலே வாடி
 உளைச்சலுக்கே ஆளான நிலையு ணர்ந்து,
 விதியென்ற கதையளந்து தேற்ற லானான்
 வேரிலையால் நோய்தீர்ப்போன்; வேந்தன் கூட,
 “நதிநடக்க நாம்முயன்றா வீதி ிசய்தோம்?
 நடப்புக்கு முழுப்பொறுப்பு நாமா?” என்றார்.

21 சிற்பத்தின் நேர்த்திதனைப் பிலிப்பு கூறச்
செய்தவனைப் புகழ்ந்திட்டான் மன்னன்; என்றும்
“அற்பங்கள் அழிந்துவிடும், அழகு காட்டும்
அருங்கலைகள் மட்டுந்தான் என்றும் வாழும்.
தற்பெருமைக் காரர்கள் தலையைப் போட்டால்,
தாழ்வாரம் தாண்டாது பெயரின் பெற்றி!
நற்பண்பின் நாயகரே! நலத்தைக் கூட்ட
நயந்தேற்றும் திட்டங்கள் கண்டே செய்க!”

22 “அதுமெய்யே! அதுமெய்யே! ஆமோ தித்தான்
அற்றதலைக் காலிடரும் புரவி ஈர்ந்தே,
இதுவரையில் கண்டகளம் எதிலும் வெற்றி
ஈட்டிவந்த அலெக்சாந்தர்! இருட்டு மேவப்
பொதுமறையின் நயங்கேட்டோர் எழுந்தாற் போலே
புரவலனும் பண்டுவனும் புறப்பட்டார்கள்.
பதுமைதனைப் பிரிகின்ற பாலர் போலே
பார்த்திபனும் பிலிப்புக்கு விடைகொடுத்தான்.

23 பிலிப்புரையன் நியாயத்தை உணர்ந்த மன்னன்,
பின்னிரவு வரைவிழித்து மனப்போர் செய்தான்!
நலிந்தவரை முன்னேற்ற விழைந்துழைத்தால்
நாடொருநாள் நினைத்ததனை ஏற்றக் கூடும்!
அலிவிழையும் பெண்மையென போரை நத்தி
ஆயுளைநான் கழித்துவிட்டேன்” என்றே சோர்ந்தான்
புலிவரவாய் இருந்தவனின் உள்ளந் தன்னில்
டயலுக்கு வித்திட்டான் பிலிப்பு என்னே!

24 ஓயாத உளைச்சலினால் அலெக்சாந் தீர்தான்
 உடல்நலத்தை இழந்திருந்தான்; அந்த நேரம்
 வேயாத வீட்டிற்குள் விழும்மழைபோல்
 வேகமாக வந்தோரார் முடங்கல் தந்தான்;
 காயாத விறகடுப்பைப் போலே வேந்தன்
 கடிதத்தைப் படித்தவுடன் குமைந்து நின்றான்!
 ஓயாது குரைக்கின்ற கடலின் சோகம்
 உணர்ந்தெவரே கலந்தடுத்துக் காயம் தீர்த்தார்?

25 குடிகாரன் பேச்சென்று சிலரின் பேச்சைக்
 குறைசொல்லி ஒதுக்குபவ ருண்டென் றாலும்,
 குடிகாரன் பேச்சிலே பொய்யின் கூட்டுக்
 குறைவென்றே உணர்ந்தவரு முண்டு; மன்னன்
 கடிதத்தை மீண்டுமொரு முறைப் படித்தான்;
 கன்னத்தில் கையூன்றி எண்ணிப் பார்த்தான்;
 அடிவாங்கும் நீர்த்தமும்பு நிலைப்ப தில்லை;
 ஆன்றோர்கள் அதிகந்தான் குழம்ப மாட்டார்!

26 மன்னவர்க்கு நலக்குறைவாம்? என்று தேர்ந்த
 மதியமைச்சர் பண்டுவர்க்குத் தகவல் தந்தார்;
 “கன்னலினைச் சுவைக்குங்கால் நாவில் கீறல்
 கடித்துண்ணும் போதுவரும், இயற்கை; நானும்
 மன்னனுகிங் கறமுரைத்தேன்; மனங்குழம்பி
 மதிகலங்க மருத்துவனே மூலமானேன்”
 என்றெண்ணிப் பிளிப்பங்கே ஓடி வந்தான்,
 ஏற்பான மருந்தொன்றை மன்னர்க் கீந்தான்.

27 அருமங்கை அரசனுடன் வாங்கிக் கொண்டான்;
 அடுத்தநொடி தனக்குவந்த மடலை நீட்டி,
 “வருந்தாமல் படியுங்கள்! என்று கூறி
 வலக்கரத்தில் வைத்திருந்த மருந்தை உண்டான்;
 கருசுமந்த அன்னையுனை ஐயம் பட்டுச்
 கழுத்தறுக்கும் காவலரைக் கண்ட துண்டு!
 துரும்புமக்கு மருத்துவன்நான்; வேந்தே! என்பால்
 தெய்வில்லா நம்பிக்கை வைத்தீர் என்னே!

28 கண்கலங்கிக் காவலனின் பெருந்தன் மையைக்
 கடுகளவும் ஐயறவே கொள்ளா மாண்பை,
 எண்ணரிய பொருள்பெற்ற ஏழை போலே,
 எண்ணி எண்ணி பூரித்தான் பிவிப்பு! மீண்டும்
 பண்புநலன் தேராத பதர்வி டுத்த
 பழிசூறும் கடிதத்தைப் படித்தான் நாட்டில்
 எண்ணெழுத்தைக் கற்றவரின் சிலபேர் ஏனோ
 இதுபோன்ற பழிக்கெழுத்தைப் பயன்கொள் கின்றார்?

29 முடங்கலிலே இருந்தவரி இதுதான் வேந்தே!
 முயற்சியினால் பெருவெற்றி கண்ட உம்பால்,
 இடர்பட்டு நாடிழந்தோர், சூழ்ச்சித் தூண்டில்
 இரையாகப் பிவிப்பின்று மாறி விட்டார்,
 உடன்பாட்டின் படிஉங்கள் உயிர்ப் பறிக்க
 ஊட்டுகின்ற மருந்தோடு நஞ்சைச் சேர்க்கக்
 கடன்பட்டார், காத்துள்ளார்; பிவிப்பை இன்னே
 கைவாளுக் கிரையாக்கிக் காத்துக் கொள்வீர்!

30 உயிரென்றால் எவருக்கும் வெல்லந் தானே!
 உடனிருப்போர் மாற்றானுக் குடந்தை என்றே,
 மயிரளவும் ஐயுறவே கொள்ள வின்றி,
 மருத்துவரை நம்பிட்ட அலெக்சாந் தர்போல்,
 பயில்கின்ற வரலாற்றில் நம்பிக் கைக்குப்
 பங்கமிலா உயரிடத்தைத் தந்தா ருண்டா?
 உயிருக்கும் மேலாக நட்பை வேந்தன்
 உளங்கொண்ட பாங்கறிந்த உலகம் ஏற்றும்!

31 மைதீட்டாப் புருவம்போல் வளைந்தி ருக்கும்
 மறவரணி உடைவாளின் ஆற்றல் காட்டிக்
 கைதீட்டும் ஓவியத்தின் கண்ணாய் வாழ்ந்த
 காவலனே அலெக்சாந்தர்! உலகை வென்று
 மைதீட்டே கண்டறியாப் பரிதி போலே,
 மாவீரன் வாழ்ந்திருந்தான்; அவன்கா லத்தில்
 கைதீட்டுக் கால்தீட்டே இல்லை; ஆனால்
 காழ்ப்புணர்ச்சித் தீட்டுத்தா னிருந்த தென்னே!

32 மாமன்னன் அலெக்சாந்தர் மதிப்பைப் பெற்ற
 மருத்துவரே பிலிப்பென்பார்; துரிய னுக்கு
 மாமனென ஆனவன்போல் யாரோ அங்கே,
 மருத்துவரைக் கீழறுக்கத் திட்டம் போட்டான்!
 காமணக்கும் முல்லைக்கு நிகராய்; நெய்தல்
 கருவாடு ஆவதிலை; பொறாமை கொண்டோர்
 ஆமணக்கு நெய்யெனவே ஆனார்; அங்கே
 ஆநெய்யாய்த் தானிருந்தார் பிலிப்பு மட்டும்.

பச்சை:

2. நன்றி

(நாற்றின் தலையில் நடமிடும் தென்றல், அதன் வேரில் விளையாடுவதில்லை. முருங்கைகளை முறித்துவிடும் புயல், மூங்கில்களை வளைத்துத்தான் பார்க்க முடிகிறது. பண்பு நலன்களைப் பயிரிட்டவர்கள் பாதகங்களை அறுவடை செய்யமாட்டார்கள்.

நன்றியுணர்வோ குன்றை நிகர்த்தது. நண்டுகள் மோதி நகர்த்த முடியாதது. ஓளரங்கசிப் நண்டு, முக்காராம்கான் குன்றை-நன்றிக் கோட்டையை நகர்த்தப் பார்த்தது முடிந்ததா?...)

1 கல்லறையைக் கலைக்கோயிலாகக் கட்டிக்
காசினியை வியக்கவைத்தான், காதலுக்கே
எல்லையிலா மதிப்பளித்தே இதயந் தந்த
எழில்வேந்தன்; இசுலாத்தை மதமாய் ஏற்றோன்!
நெல்முனைபோல் அலகழகுக் காட்டும் மைனா
எனக்கொஞ்சி மகிழ்வளித்த இளமும் தாஜைப்
பல்கலைக்கும் கழகமெனக் கருதிக் காதல்
பயின்றிட்ட ஷாஜகானாம் வடக்கு வேந்தன்!

2 காதலையே பதவிக்கும் மேலாய் எண்ணிக்
கைப்பிடிக்கக் கட்டிலையே துறந்தான் எட்வர்ட்!
காதலையே செல்வத்தின் மேலாய் எண்ணிக்
கயஸ்கூட லைலாவால் பித்த னானான்!
காதலுக்கே தலைகொடுத்தான் கம்பன் பிள்ளை!
கணக்கற்றோர் வசதிகளை இழந்துள் ளார்கள்!
காதலுக்கோர் நினைவகத்தை ஷாஜ கான்போல்
காலத்தை வென்றிலங்கப் படைத்தா ருண்டோ?

3 தாகமகால் கலைப் பெருமைக் கீடாய் இந்தத்
 தாரணியில் பிறிதொன்றைப் படைக்கா வண்ணம்;
 தேசுடைய முடியரசன் எண்ணிப் பார்த்துத்
 தீதொன்றைச் செய்வதற்குத் துணிய லானான்,
 ஆசுடையோன் அருங்கலைஞன் சிற்பி தன்னை
 அழைத்துவந்து கட்டைவிரல் வெட்டச் செய்து
 மாசுதனை வரலாற்றில் பதித்துக் கொண்டான்,
 மனைவியிடம் மட்டில்லாக் கரதல் கொண்டோன்.

4 மோட்சமென்றும் நரகமென்றும் முன்னோர் சொன்ன
 முதல்தரத்துக் கற்பனையை உண்மை என்றே,
 காட்சியுடன் கதைகேட்டோர் நம்பிக் கொண்டு
 கண்கண்ட நீதிகளை மறக்க லானார்!
 நீட்சிபெற குற்றத்தைப் புரிவோர்க் கிங்கே
 நிச்சயமாய்த் தண்டனையு முண்டு! நாட்டின்
 ஆட்சியிலும் சட்டங்க ளுண்டு! விண்ணில்
 அவைஏதும் இதற்கில்லை அறிக நாடே!

5 கட்டிலிலே வீற்றிருந்த ஷாஜு கான்தான்
 கனிவோடு வளர்த்தமகன் காளை யானான்!
 மட்டில்லா அதிகார ஆசை யாலே,
 மணிமுடியை விழைந்திட்டான்; மேய்ந்த பின்னர்
 பட்டியிலே அடைக்கின்ற ஆடும் மாடும்
 பாசத்தை மறப்பதுபோல் மறந்தான்; தந்தை
 விட்டிறங்காக் கட்டிலையே பறித்துக் கொண்டு
 வேந்தனையே சிறைவைத்தான் மகனே கண்டர்!

6 அப்பாவைப் போல், கலையில் நாட்ட மில்லா
 ஓரளங்க சீப்பாலே ஷாஜ காணும்
 இப்பாரில் பிள்ளையினால் சிறைப்பட்ட டிட்டான்;
 எத்தனைப்பேர்க் கிந்தநிலை சரித்தி ரத்தில்?
 வெப்பத்தில் மட்டுந்தான் வியர்வை தோன்றும்!
 வினைக்கேற்ற விளைவைத்தான் பார்க்கக் கூடும்!
 கொப்புளத்திற் இடமளித்தால் சீழ்தான் தோன்றும்!
 குறைவாழ்வின் கொடுக்கொருநாள் கொட்டும் கண்டிர்!

7 கரிக்கட்டி காலத்தால் வைர மாக்கும்,
 கழிவுகளைப் புதைத்தாலும் தங்கம் ஆமோ?
 நரிக்குட்டி வளர்ந்தாலும் வேங்கை ஆமா?
 நளபாகம் எல்லார்க்கும் வாய்க்கப் போமா?
 சிரிப்பூட்டி மழலையினால் உவக்கச் செய்த
 செல்வமகன் ஓரளங்க சீப்போ, தந்தை
 புரிந்திட்ட தீமைகளின் விளைச்ச லாகிப்
 “போ உள்ளே!” எனச்சிறைக்கே அனுப்பி வைத்தான்.

8 நிறை, குறையின் கூட்டேதான் மாந்தன்; நெஞ்சில்
 நிலைகொண்டு நெகிழாத கொடும்பண் பில்லை!
 பறையறைந்து ‘பக்தியுலா’ வருவ துண்டு!
 ‘படுத்துவிட்டோர்’ ஊர்வலமும் நடப்ப துண்டு!
 பிறைவணங்கி ஷாஜகாணும் குற்றம் செய்தான்;
 பின்வந்தோன் ஒழுக்கத்தின் நுனியில் நின்றான்;
 கறைபட்டால் அதைக்கழுவும் மனந்தான் வேண்டும்!
 காவலர்கள் நிறைகுறையின் கலப்பே கண்டிர்!

9 எவர்மனமும் இசைந்துவிடும் என்ப தாலே
 இசையென்றார் காதினிக்கும் ஓசை தன்னை!
 உவர்நீராய் ஓளரங்க சீப்பு! அந்த
 உயர்கலையை வெறுத்தானாம்; எளிமை சார்ந்த
 அவனுக்குப் பிடித்ததெலாம் மதக்கோட் பாட்டோ
 டல்லாவின் நினைவுதனை நெஞ்சுள் வைத்தல்!
 துவரையவன், தோல்புரட்சி வண்ணம், உள்ளே
 துடியிடையார் முகமஞ்சள் மங்க லந்தான்!

10 பெற்றவனைச் சிறைப்படுத்தி ஆட்சி தன்னைப்
 பெற்றவனுக் குள்ளூர அச்சம்! மக்கள்
 பற்றாலே திரண்டெழுந்து ஷாஜ காணைப்
 பதவிக்குக் கொண்டுவரக் கூடு மென்று!
 புற்றுக்குள் அரவில்லை என்ற போதும்,
 பொதுவான அச்சந்தான் அலைக்க ழிக்கும்!
 சிற்றெறும்பும் வேடன்கால் கடிக்கு மானால்
 செல்வவிதங்கே குறியம்பு? எனச்சிந் தித்தான்.

11 தொங்குகின்ற வாளின்கீழ் தூங்கு தற்குத்
 துணிவுடையோர் எத்தனைபேர்? வீரன் கூடக்
 கங்குலிலே நடப்பதற்குத் தயக்கம் கொள்வான்;
 காவலனும் அவ்வாரே! தந்தை பற்றிச்
 சங்கடத்தை மனதுள்ளே பெற்றான்; நாளை
 சதியாலே தனைவீழ்த்தக் கூடு மென்றே
 அங்கத்தின் வார்ப்படத்தை அழிக்க எண்ணி
 அதற்குமொரு திட்டத்தைத் தீட்ட லானான்.

12 காவலிலே வைத்திருக்கும் ஷாஜ கான்ராண்
 கட்டிலிலே இருந்தாண்ட காலந் தொட்டுத்
 தாவரத்தால் நோய்தீர்க்க அரண் மனைக்குள்
 தாங்கியவர் பண்டுவராம் முக்கா ராம்கான்!
 பாவலரைப் போலிருந்தார்; ஷாஜ கானில்
 பாதியெனத் தானிருந்தார்; நட்பால், தொண்டால்
 ஏவலரை நம்பாத ஷாஜ காளை,
 இவர்மூலம் தீர்த்துவிட நினைத்தான் பிள்ளை!

13 இரைக்கேங்கி ஏமாந்தே பொறியுள் வீழ்ந்த
 எலியாக மன்னவனைச் சிறையுள் வைத்தோன்,
 அரைகுறையாய்த் தன்னுரிமை தள்ளா டாமல்
 ஆக்கிடலே தந்தைதனைக் கொலத்து ணிந்தான்,
 இரையாக வாளுக்கே தந்து விட்டால்
 இந்நாட்டு மக்களெழக் கூடு மென்றே,
 திரைபோட்டே உயிர்பறிக்கத் திட்டமிட்டான்
 தேயத்தார் நேயத்தைக் காக்க வேண்டி!

14 தந்தைதனைக் கொன்றுவிட்டா னென்றே, மக்கள்
 தனைவெறுப்பர் என்றதனைத் தவிர்த்தல் வேண்டி,
 நிந்தைவரா வழிதேட, முக்கா ராம்கான்
 நினைவுக்கு வந்திட்டார்! நிலைகுலைந்த
 சிந்தையினால் நோயுற்ற ஷாஜ காளைச்
 சேமமுறச் செய்வதற்கே மருந்தூட்டல்போல்
 தந்திரமாய் நஞ்சூட்டிக் கொன்று விட்டுத்
 தனக்குவரும் பழிமறைக்கத் திட்டம் போட்டான்.

15 முக்காரம் காணையழைத் திட்டான்; வந்தார்,
 முடிவுதனை மெல்ல அவர் காதில் போட்டான்;
 “தக்காரே நீங்கள் தான்; தந்தை உம்மேல்
 தனிப்பற்று வைத்துள்ளார்; எதைத்தந் தாலும்
 அக்கார அடிசிலென ஐய மின்றி
 வருண்பார்; ஆவிவிட்டால் மக்கள் கூட
 முக்காரம் பண்டுவமே தோற்ற தென்றால்
 முழுமுதலோன் அல்லாவின ஆணை, என்பார்”!

16 “மருத்துவனைக் கொண்டே ஓர் உயிரைக் கொல்லல்
 மகத்தான துரோகத்தின் மகுடம் போலே!
 வீருந்தைப்போல் தனைப்பேணி வளர்த்த வேந்தை
 விடமிட்டுக் கொல்லுவதா? நீதி, நேர்மை
 உருவழிந்து போவதற்கே இதற்கும் மேலாய்
 ஊறுளதோ? நம்பிக்கை மோசம் செய்தல்
 எருமிகுத்துப் பெய்துபலன் கெடுத்தல் போலாம்
 என்றுரைத்தே மறுதலித்தார் முக்காராம்கான்!

17 “தவளைகளின் குரலுக்கு மழைபெய் யாது!
 தண்ணீரில் நனைந்தவைதான் இரைச்சல் போடும்!
 உலர்ந்தினைச் செய்வீர்கள் என்றே எண்ணி
 உங்களிடம் இதைச் சொன்னேன் இல்லை; நீங்கள்
 எவரிடத்தில் பேசுகிறீர்? என்றே இன்னே
 எண்ணத்தான் மறந்திட்டீர்! மன்னன் ஆணை?
 தவறு, சரி என்பதல்ல பேச்சு! நாளை
 தருகின்றீர் நஞ்சுதனை! விளைவைப் பார்ப்போம்!

18 என்றுரைத்த ஓளரங்க சீப்பு முன்னே

இன்றுனக்குத் தூக்கெனவே அறிந்தான் போலே
நின்றிருந்த பண்டுவனார் முக்கா ராம்கான்

நெஞ்சுவலி கொண்டார்போல் சேர்ந்தார்; வேந்தன்

“என்றைக்கும் சாவுண்டு மனித னுக்கே!

இன்றவரைக் கொல்வதிலே தயக்கம் ஏனோ?

தென்றலுடன் மழை தொடர்வ தில்லை; ஆட்சி

தீமையின்றி நிலைப்பதிலை, என்றான் சென்றான்.

19 “உப்பிட்டான், உள்ளத்தில் ஊன்றி வைத்தான்

உயர்நட்பின் இலக்கணமாய் இருந்தா னென்றே

தெப்பத்தின் பிணையறுந்த பீப்பாய் போலே

தெளிவின்றித் திசைமறந்து தத்த ளீத்தான்!

உப்பாலே சுவைகூட்டல் விட்டே, அந்த

உப்பைமிகப் பெய்து சுவை கெடுக்க லாமா?

சுப்பனைக் கவிழ்ப்பதற் மாலு மிக்கே

கட்டளையா?” எனக்கவன்றான் முக்கா ராம்கான்.

20 தொழில்நீதி மறுப்புரைக்க, மன்னன் ஆணை

தூசல்ல என்றறிவு நெஞ்சைக் கிளப்ப

பழிச்செயலா? பண்பாடா! இரண்டிலொன்றே

பண்டுவரின் முடிவாக வேண்டும்; வேறு

வழியில்லை என்றநிலை! முக்கா ராம்கான்

வழிந்திட்ட கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு,

“மொழியறிவே இல்லார்முன் நன்னூல் சொன்ன

முறையாச்சே தன்னிலையும்” என்றே தொந்தார்.

21. நினைவூட்ட ஆளனுப்பி வைத்தான் வேந்தன்
 நிலவொளியில் நெல் காய வைத்தாற் போலே!
 சினைமாட்டை ஏர்க்காலில் பூட்டி ஓட்டச்
 சீரிழந்த ஓரளங்க சிப்நினைத்தான்;
 பனைநிழலில் நிற்பார்போல் முக்கா ராம்கான்
 பயத்தாலே உணர்வொடுங்கி இருந்தார்; அந்தோ
 வினைவலியே என்செய்வேன்? என்ற ரற்றி
 வெய்யிலிலே விட்ட சிறு குழவி யானார்!

22. கட்டளையை நிறைவேற்றத் தவறி விட்டால்
 கட்டாயம் தலைத்துண்டம் செய்வான் மன்னன்!
 தொட்டிலிலே தூங்கவிட்ட குழந்தை, மேலே
 தொங்கிநின்ற அரவச்சம் அறியாப் பண்பால்
 சிட்டுவிழி மொட்டவிழ உற்றுப் பார்த்துச்
 சிரிக்கின்ற பான்மையிலே முக்கா ராம்கான்
 சட்டென்று புறப்பட்டார்; புன்ன கைத்துச்
 சங்கடத்தில் வள்ளுவரை நினைத்தார் போலும்!

23. நாட்டிற்கே அதிபதியாய் இருந்தோ னின்று,
 நலங்குன்றி வளமின்றி அட்டா! கம்பிக்
 கூட்டிற்குள் நின்றிருந்தான் ஷாஜா கானோ
 கூட்டலுக்குள் எடங்கிவிடும் சிற்றெண் போலே!
 ஓட்டைவிடாப் பண்பாட்டில் உள்ளம் தோய்ந்தோன்,
 ஓடோடி அணைத்துகுத்தான் கண்ணீர்! ஆ! ஆ!!
 “மீட்டுவதென் சோகத்தை? மன்னன் சொன்னான்
 மீசையினால் உதடழுந்திப் போமா?” என்றே!

24 ஆறுதலாய் அணைத்தபடி முக்கா ராமை
 அன்புடனே தேற்றுகிற ஷாஜ காணை,
 வேறுவழி இல்லாமல் வேந்தன் இட்ட
 வினையேற்று வந்தவரோ நிமிர்ந்து பார்த்தார்!
 ஊறுபடா உளங்கொண்டோன் மருந்தை ஊற்றி
 உவப்போடே ஊட்டுகிறான்; ஷாஜ காணும்
 கூறுபடாக் குடும்பத்தார், உணவு வேளை
 குதூகலத்தைக் காட்டி 'அதை' வாங்கி உண்டான்.

25 மருந்துண்ட மன்னவனை உற்றுப் பார்த்து
 மனதுக்குள் சிரித்திட்ட முக்கா ராம்கான்,
 வீருந்தெனக்கிங் கிலையன்றோ என்றே கூறி
 வேறொன்றைத் தானருந்தும் வேளை பார்த்து
 வருகிறான் ஔரங்க சீப்பு தந்தை
 வாழ்வின்றே முடிவதனைப் பார்ப்ப தற்கே!
 ஒரு தொடியில் சாய்ந்திட்டார் முக்கா ராம்கான்
 உடல்நீலம் பாய்ந்துயிரும் போயிற் றென்னே!

26 தஞ்சூட்டல் கொடிதெவர்க்கும்; அதிலுங்கூட
 நம்பியவர் உயிர்பறித்தல் துரோக மாக்கும்!
 தஞ்சமென் வந்தவரின் தலையை வாங்கும்
 தாழ்சூதிலும் இது கொடிது! ஷாஜ காணைப்
 பிஞ்சுதனைக் காப்பதுபோல் காக்கும் தொண்டைப்
 பிழைப்படுத்த ஓரூப்படவோ? கூடா தென்றே,
 தஞ்சுதனை நானுண்டு மாய்ந்தா லென்ன?
 நன்றியிவண் வாழட்டும்! என்றே செத்தார்!

27 “தந்தைதனைக் கொன்றுவர ஆணை யிட்டால்
 தான்மடிந்து வீழ்கின்றான் என்னே!” என்றே
 சிந்தையிலே முள் தைக்கப் பெற்றான் போலே,
 செயலற்றான் ஓளரங்க சீப்பு! அந்தோ!
 பந்தயத்தில் தோற்றவன்போல் முகந்தாழ்த் திட்டான்
 பாசத்தைக் கொன்றதன் பின் தந்தை தன்னைத்
 தந்திரமாய்க் கொலநினைத்தோன் மனமாற்றத்தைத்
 தனைவென்ற தியாகத்தால் ஏற்றுக் கொண்டான்!

28 திகழ்விதனால் ஓளரங்க சீப்பு நெஞ்சில்
 திழலாட விலைகொல்லும் எண்ணம்; வையம்
 புகழ்கின்ற சலவைக்கல் மாளி கையாய்ப்
 பெரலிவுறவே தாசமகால் கட்டச் செய்தோன்,
 மகன்முயற்சி ஏதுமின்றி இயற்கைச் சாவின்
 மடிவீழ்த்தான்; மருத்துவனின் தீய கத்தாலே
 இகவாழ்வில் எட்டாண்டு நீட்சி பெற்றான்
 இளம்பிறையைக் கொடிவைத்த ஞாஜ காளை

நீலம்:

3. நாணயம்

(கொண்டை வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், மரங் கொத்திப் பறவை மயிலாவதில்லை. பதனியும், பணமும் நொண்டி மனங்களைத்தான் மண்டியிடச் செய்யமுடியும். பாட்டுப் படையுடன், மனக்கோட்டை குலையாத கவிஞனை; அவை எட்டிப் பார்க்கக் கூட இலாயக்கற்றவை ஆண்டிரு மார்வெல் பொற்குன்றம். மன்னன் சார்லசும், அமைச்சன் டான்பியும் பொற்குன்றத்தின் மீது ஆசைப் போர்வைதனைப் போர்த்தப் பார்த்தார்கள். முடிந்ததா...)

1 கதிரவனின் ஒளிக்கரந்தான் மண்ணைத் தீண்டாக் கணநேரம் எம்நாட்டில் இல்லை என்றே,
நிதிமிகுந்தோன் நினைப்பொக்க இறுமாந் திட்ட,
நிலையுயர்ந்த ஆங்கிலேயர் நாட்ட கத்தில்
மதிவரணர் இருந்தாண்ட இங்கி லாந்தில்
மாம்பலகை மனச்சிறப்புப் பெற்ற வேந்தாய்,
அதிகார அரியணையில் இரண்டாம் சார்லஸ்
அமர்ந்தாட்சிக் கோல்பிடித்து வில்லாய்ச் செய்தான்

2 அதிகாரம் அவன்கையில்; ஆன்றோர் தீண்டா
அகங்காரம் அவன்நெஞ்சில்; வாய்ச்சொல் லெல்லாம்
விதியாகும் என்பதனால் தீமை என்னும்
வீனைச்சலுக்கு நிலமானான் சார்லஸ்! மக்கள்
நிதிதன்னை வரியாகச் சுரண்டிக் கொண்டு,
நீதியிலா ஆட்சிதனைத் தந்த போதும்
நதிநடக்கும் பாதையிலே மணலைப் போலே,
நாட்டுமக்கள் கீழ்ப்படிந்துகிடந்தா ரென்னே!

3 குடிமக்கள் குறைபோக்க வரிப்பணத்தைக்
கொண்டுநலத் திட்டங்கள் தேரா மன்னன்
நடிகரென அரண்மனையில் அன்று வாழ்ந்தான்,
நானெனதே என்றெண்ணி நிதியை யெல்லாம்
குடிசாரன் போல்விரயம் செய்தான்; கண்டும்
கூரொடிந்த ஊசியென இருந்தார் மேலோர்!
குடிபாத வயதினர்தம் பேர்ப் பிள்ளை
முாண்டுக்கே அஞ்சுதல்போல் வாழ்ந்தார் மக்கள்!

4 ஆள்பவரைக் குறை, குற்றம் சொல்ப வர்க்கோ
ஆதாயம் இலையென்றே தேர்ந்த கூட்டம்,
வாள்படியாய் அவர்க்காகி வசதி, வாழ்க்கை
வருமானம் பெற்றார்கள்; இடித்துக் கூறி
நான்தோறும் இன்னலையே எதிர்கொண்டேங்க,
நாமெதற்கு முயல்வதெனக் கற்றோர் எண்ணிக்
கேள்விக்குப் பதிலாகித் தாள்கீழ் நின்றார்;
கேட்பதற்கே ஆளின்றிச் சார்லஸ் ஆண்டான்.

5 பதவிவரும், உதவிவரும், பெற்றுக் கொண்டு
பார்த்திபனைப் புகழ்வதுதான் கற்றோர் வேலை!
முதலுமிலை, முடிவுமிலை; கொடுங்கோன் மைக்கே!
முண்குவது, முடங்குவது வறியோர் வேலை!
இதனெதுவோ, பதமெதுவோ சுவைத்துக்கொண்டே
இறுமாந்து கிடப்பதுதான் அரச லீலை!
முதலுதவி நோயிதற்குத் தருவே எனன்றே
முனைத்தெழுந்த வினாக்குறிதான் கவிஞன் ஆண்டரு!

6 லுளம், ஏரி ஆறெல்லாம் வறண்ட போதும்
 குடிநீரைக் கொடுத்துதவும் ஊற்று! கட்டும்
 தளம்மூடிக்க தவடைத்த போதுங் கூடத்
 தாண்டிவந்தே உயிர் காக்கும் காற்று! மக்கள்
 உளம்நொந்தே உழல்நேரம் மன்னன் நெஞ்சுள்
 ஊடுருவ லாயிற்றே ஆண்ட்ரு கூற்று!
 களங்காணாக் காவலனைக் கவிஞன் பாட்டால்
 காயந்தான் செய்திட்டான்; மருண்டான் மன்னன்

7 மக்களவை உறுப்பினராய்த் தேர்ந்தெடுத்தே
 மருளுட்ட அனுப்பிவைத்தார் ஆண்ட்ரு தன்னை!
 கொக்கரித்துக் கிடந்திட்ட சார்லஸ் மன்னன்
 குண்டியிலே நெருப்புடனே குமைந்திருந்தான்;
 சிக்கனமாய் நாவசைத்து பதவி காத்தோர்,
 சீர்கவிஞன் பேச்சுக்குள் பதுங்க லானார்!
 தக்கைகளே தண்ணீர்மேல் படுக்கும்! தங்கம்
 தளிர்மேனி தனில்படுக்கும், என்றார் ஆண்ட்ரு!

8 முடிதாங்கி முறைகேட்டைக் கவிதை வாளால்
 முடமாக்கி மக்கள்முன் போட்டான்; ஆண்டோன்
 இடிவாங்கிச் சரிந்திட்ட கோட்டை போலே
 இறுமாப்பு குலைத்திட்டான்; கவிஞன் தன்னைப்
 பிடிஎன்றும், அடிஎன்றும் கூறு தற்குப்
 பேரறியான், ஊரறியான் அல்ல, மக்கள்
 வெடித்தெழுவார் கவிஞன்மேல் கையை வைத்தால்;
 வெற்றாளா? மக்களவை உறுப்பாயிற்றே!

9 “மன்னனை மருட்டுகிறான் கவிஞன்; பாட்டால்
 மக்களிடையே விழிப்புணர்வைத் தூண்டு கின்றான்,
 மீன்மென் நானிருந்தேன்; எவரும் தீண்டா
 மிடுக்கொளியாய் தானிருந்தேன்; ஆண்ட ரு என்னை
 தென்னமர வேராக்கிவிட்டான், எழுத்தால் பேச்சால்
 தேன், குளவி தேனியாய்க் கொட்டிக் கொட்டி
 இன்னலுறச் செய்கின்றான் அமைச்சே! ஆண்டரு
 என்பக்கம் என்றானால் இல்லை தொல்லை!

10 நொந்துரைத்த வேந்துதனை அமைச்சன் டாண்டி
 நுகத்தடிபோல் முன்வந்தே தேற்ற லானான்,
 “அந்திவர பார்வைபெறும் ஆந்தை; ஆமாம்
 ஆண்டருவும் பதவியினால் பெருமை பெற்றான்;
 உத்தைகளும் தீவட்டிக் குடுமி யானால்
 கம்பத்தில் நின்றெரியும் எண்ணெய் யாலே!
 தந்திரமாய் மக்களவை உறுப்பா யாகித்
 தகராறு செய்கின்றான் ஆண்டரு மார்வெல்!

11 “பொருளாசை; புகழாசை; போதை ஆசை,
 புன்னகைக்கும் பெண்ணாசை என்னும் சேர்க்கை
 உருவந்தான் பாவலர்கள்; உரைக்கும் நீதி
 ஒன்றிலே தந்தாலே மாறும்; ஆழி
 உருவாக்கும் புயலைப்போல் நிலைகொள்ளாமல்
 உதவிக்கு தக்கபடி மாறு வார்கள்,
 பருந்துகளில் சைவமில்லை; பாடு வாரூள்
 பற்றியொரு கொள்கைவழி நிற்பா ரில்லை!”

12 இலக்கணமும் இலக்கியமும் கற்றோர், பாட்டில்
 ஏற்றுகின்ற குடு, பொருள் தந்தால் மாறும்;
 இலட்சியந்தான் பெரிதென்றே எழுது வார்கள்
 இயக்கத்தில் சுயதேவைக் கேங்கு வார்கள்;
 உலகத்தில் தாங்கள்தான் உயர்ந்தோ ரென்றே,
 ஊர்க்குருவி போல்நினைப்பர், ஓழுங்கங் கெட்டே
 நிலப்புழுவாய் நெளிவார்கள்; பாவ லர்கள்;
 நிழற்புலிகள்! அஞ்சாதீர்! அமைச்சன் சொன்னான்

13 புகழ்வதையே கடமையெனும் பிரபுக் கூட்டம்!
 பொறுப்பாக அடிமைசெயும் பாம ரர்கள்!
 இகழ்வான என்செயலுக் கெல்லாம், கற்றோர்
 ஏதேதோ மேற்கோளால் நியாயம் சேர்ப்பார்!
 முகம்மாறி நின்றாலும் சான்றோர்கூட,
 முன்வந்தே குறைகூற மாட்டார்! நானும்
 தகராறிங் கெல்லாமே கவிஞன் ஆண்ட்ரு
 தணல் கவிதைப் பேச்சால்தான்” என்றான் வேந்தன்.

14 மாம்பழத்தில் புளிப்புலகை உண்டாம், எல்லா
 மரப்பழமும் அப்படித்தான் என்ப தாமோ?
 கூம்பிவிடும் அந்திவரக் கமலம்; அல்லி
 குணமுமதே என்றுரைத்தல் சரியா? வாவி
 ஆம்பலுமோர் தாவரந்தான் என்ப தாலே
 ஆலரசை அதன்நிகராய்க் கூற லாமா?
 பூம்பொழிலைப் பொட்டலெனப் பேசா தீர்கள்
 புலமை மிகு ஆண்ட்ருவின் தன்மை வேறே!

15 “தொங்குகின்ற வாழைப்பூப் போன்று நல்ல
தோற்றத்தைத் தரும் பருந்துப் பார்வைக் கூர்மை!
பொங்குதிரைப் புரளாழி அறிவு, ஆழம்
புரட்டில்லா நேர்சொற்கள், புலமை, தூய்மை,
இங்கெவர்க்கும் நாமஞ்சோம் என்னும் தீரம்
எளியவர்பால் அன்புடைமை, வாத நேர்மை!
பங்குக்கே அலையாத பண்பும் கொண்ட
பாவலனை எளிதாக எண்ணப் போமா?”

16 “புளியமரப் பழம்சிலவும் இனிக்கும்; ஆனால்
புளியென்ற பெயர்விலகிப் போவ தில்லை!
துளியளவே தீயகுணம் இருந்தால் போதும்,
தூண்டிவிட்டுப் பெரிதாக்கி ஆளைச் சாய்ப்போம்!
வளிமோத அசையாத பூக்கள் உண்டோ?
வரிசையெனில் மங்காத கவிஞ ரேது?
அளிமிருந்த அரசே! நாம் ஆண்டிரு தன்னை
அழைத்தரசுக் கவியாக்கிப் பக்கம் சேர்ப்போம்!

17 “அமைச்சுங்கள் அறிவாற்றல் தன்னி லென்றும்
அசையாத நம்பிக்கை உடையேன், ஆனால்
இமைமீது எறும்பூரக் கூடும்! பூனை
எத்தனித்தால் இயலாதே! அடிதான் வாங்கும்!
நமை நத்தாக் கவிஞனின் பதவி தன்னை
நயந்தேற்றுக் கொள்வானா? ஆசை வென்றோன்
'சுமை' என்றே மறுத்தொதுக்கித் தள்ளக் கூடும்!
சோதனைதான், முயலுங்கள்” என்றான் மன்னன்.

18 “பாலையிலும் ஊற்றுண்டு! யாம ரர்போல்
 படித்தவரும் நடப்பதுண்டு! பயனுண் டென்றால்
 ஓலைவரி நீதிநெறி, சட்ட மெல்லாம்
 ஒதுங்கிப் போய் ஒய்வெடுக்கும்! வறுமைக் காரர்
 மாலைபெறும் கழுத்தாகிப் போவார்! ஆண்ட்ரு
 மகத்தான பதவியிதை மறுக்க மாட்டார்!
 வாலைப் பெண் வலியவந்து முத்த மிட்டால்
 வயோதிகனும் மறுப்பானா?” அமைச்சன் சொன்னான்

19 செயற்படுத்திக் காட்டுங்கள்! ஆண்ட்ரு தன்னைச்
 சிக்கவைத்து வாருங்கள்! கவிஞன் மட்டில்
 தயவுக்கே தனிப்பவனாய் ஆகி விட்டால்
 தழைதின்னும் ஆடிந்த மக்கட் கூட்டம்!
 பயந்தொடுங்கிக் கட்டளைக்குப் பணிந்து போகும்!
 பாராளு மன்றுள்ளும் எதிர்ப்பொ டுங்கும்!
 குயவன்கை மண்ணாகும் நாட்டின் ஆட்சி;
 கோவெனக்கு நிம்மதிதான்; என்றான் வேந்தான்,

20 விடைபெற்றே வினைமுடிக்க அமைச்சன் சென்றான்;
 வெற்றிவரும் என்றெண்ணி வேந்தன் நின்றான்;
 கடைக்காரன் தன்பொருளை உயர்வாய் எண்ணல்
 கடமைதான், என்பதுபோல் சார்லஸ் கூடக்
 குடைகரத்தி லிருக்கையிலே தூரல் வந்தால்
 குறைபட்டுக் கொள்ளார்போ லிருந்தான்; ஆமாம்
 அடைகாக்கும் முட்டையெல்லாம் பொறிப்ப துண்டோ?
 ஆனாலும் கோழியெதை ஒதுக்கக் கண்டோம்?

21 தாமரையைக் கொசு, ஈக்கள் தேடி வந்தே
 தவறாமல் தேனெடுத்துப் போவ தில்லை;
 காமரையை வேட்டையிலே வீழ்த்தும் வேங்கை
 காய்கனியைத் தேடுதெனில் நம்ப லாமா?
 ஊமத்தங் காய்வந்து கொய்யா வோடே

உறவாட நினைப்பதுபோல் அமைச்சன் டாண்டி
 நாமணக்கும் சொல்லெடுத்து வந்தே ஹல்லில்
 நற்கவிஞன் இல்லத்தைத் தேட லானான்.

22 மாக்களினுள் உறுப்பினராய் ஆன நாலே,
 மாளிகையைக் கட்டியதில் வாழ்வா னென்றே
 பூக்களிலே பெரியதெனும் தாம ரையைப்
 பொழில்மரத்தில் தேடுதல்போல் தேட லானான்.
 மாக்களின் வேந்தனெனும் சீயம் போன்ற
 மாந்தனவன் குப்பத்தில், குடிசை ஒன்றில்
 ஷக்மிலாப் பெருவாழ்வு வரமும் பாங்கை
 எண்ணியிக வியந்தவனாய் இல்லம் சேர்ந்தான்.

23 அரசியலைத் தொழிலாகக் கொண்டோர் பேச்சில்
 அறியாத பாமரர்கள் மயக்கங் கொண்டு,
 கரவுடையோர் சொல், செயலைக் கணித்தி டாமல்,
 கைகூப்பி வரவேற்காக் காலந் தன்னில்
 உரங்கொண்ட நெஞ்சுடைய ஆண்ட்ரு தன்னை
 உழைப்பாளர் தேர்ந்தெடுத்தார்; கவிஞன் மக்கள்
 தரமுயரப் பாடுபட்டான், அவர்க ளோட
 தானுமொரு குடிசையிலே வாழ்ந்தா ரென்னே!

24 எவ்வளவோ உயரத்தைப் பார்த்த போதும்
 எள்ளளவும் அச்சம்நாம் கொள்வ தில்லை!
 அவ்வளவே ஆழத்தைக் குனிந்து பார்த்தால்,
 அட்டாவோ தலைசுற்றும்! அச்சம் தோன்றும்!
 எவ்வளவோ பிரபுக்கள் இல்லாம் சென்றும்
 எதிர்நில்லா அச்சத்தை அமைச்சன் கண்டான்
 பவ்வத்து நாவாய்கள் நதிக டக்கப்
 பயப்படுதல் போலமைச்சன் செருக்க ழிந்தான்

25 வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! வானப் பூவே!
 வறியவர்கள் வாழிடத்தை மதித்த தெங்கள்
 வரலாற்றின் பேறாகும்! வண்டைத் தேடி
 வாவிப்பு வரலாமா? அமைச்சே! தங்கள்
 புரவிக்கால் படக்கூடத் தகுதி யில்லாப்
 புறநகரைத் தேடிவந்த செய்தி யாதோ?
 அரங்கேறாக் கவிதையெனும் எங்கள் பக்கம்,
 ஆடுகளப் பல்லியமே வந்த தென்னை!

26 இயல்பான குறும்போடு டான்பி தன்னை
 எதிர்கொண்டே வரவேற்றார் ஆண்ட்ரூ, தாங்கள்
 வியப்பதற்கிங் கேதுமிலை; நமது மன்னர்
 விழைந்தனுப்பத் தூதாக வந்தேன்; தங்கள்
 நயமிக்கக் கவிதைகளால் ஈர்க்கப் பட்ட
 நாட்டரசர் உங்களைத்தான் மதிக்கின்றார்கள்
 உயர்வான பதவியொன்றை நல்கி, நாடே
 உவந்தேற்ற விழைகின்றார்; என்றான் டான்பி!

27 மன்னருக்கே என்பாட்டில் ஈடு பாடா?

மகிழ்ச்சிதரும் செய்தி இது! நன்றி! நன்றி!
அன்னத்தை வாத்துக்கள் வாழ்த்தச் செய்தல்
அதிசயந்தான்! அதிர்ச்சியுந்தான்! ஆனால் ஒன்று,
சின்னவன்நான் என் தலையில் பதவி பாரம்
சேர்க்காதீர்! அதைத்தாங்க மாட்டேன்; நாளும்
புன்னகையே போதுமென நினைக்கின்றேன் நான்
போர்மேக இடிச்சிரிப்பை வேண்டேன்! வேண்டேன்!

28 “மாணிக்க முடிபோன்ற கவியே! தாங்கள்

மரப்பெட்டிக் குள்ளடங்கிக் கிடக்க லாமா?
ஆணிகளும் அலங்காரம் வேண்டு மென்றே
ஆவலுறும் காலத்தில் பதவி தன்னை,
நாணித்தான் மறுக்கின்றீர்! விந்தை! நூலை
நாடெல்லாம் கற்பதுதான் கீர்த்தி யாகும்!
தோணிக்கே நீர்ப்பாதை வேண்டும்! பாட்டுத்
துறையினர்க்குப் புகழ், பதவி தேவை தானே?”

29 “அரசவைக்கே கவிஞரென ஆகும் பேற்றை

அலட்சியமாய் உதறாதீர்! ஆண்ட்ரு! மன்னர்
தரமறிந்தே தருகின்றார் பதவி! தாங்கள்
தவறாகக் கருதுகிறீர்! வலிந்து தந்தால்
பரஸ்கூட எலிப்புழுக்கை ஆகும் போலும்?
பைங்கிளியைக் கூகையெனப் பகர்தல் நன்றோ?
முரசானால் தோலுக்கே மதிப்பு! அன்றி
மூழங்காவின் கீழிருத்தல் சிறப்போ சொல்வீர்?”

30 “முத்தாரம் கழுத்தேறித் தொங்கும் பாரம்!
 மூப்பு வர அணிகலன்கள் ஒதுங்கு ஓடும்!
 நத்தாத அரசையின் கவிஞர் என்னும்
 நல்லணியும் தேவையிலை! அரச ருக்கே
 ஒத்தாத ஒருப்படவா? ஊகம்! மக்கள்
 உரிமைக்குக் குரல்கொடுக்கத் தவற மாட்டேன்;
 கொத்தாத நிலமாகக் கவிஞ னானால்;
 கொள்கையெனும் பயிர்வளந்தான் குன்றி போகும்

31 வானத்துப் பறவையெனும் கவிஞரும்மை
 வளைத்துவிட எண்ணியிதைச் செய்ய வில்லை;
 ஞானத்தில் உயர்ந்தோரைப் பெருமை செய்தல்
 ஞாலத்தில் உள்ளவொரு நடைமுறைதான்;
 காணத்தை நுழையவிடா காது முண்டோ?
 கவிதன்னைக் காமுறுதல் கற்றோர் பண்பே!
 மோனத்து நிலவெழிலில் கறையுண் டென்றே
 மூடாதீர் கண்ணிரண்டை என்றான் டான்!

32 பதவிக்கு நானிசைந்தால் பாராள் வோனைப்
 பரவுதலே தொழிலாக இருக்க வேண்டும்!
 உதவிக்கு நன்றியென ஊராள் வோனின்
 ஒவ்வாத வினைக்குடந்தை யாக வேண்டும்!
 கதகதப்பே அறியாத வறியோர்க் காகக்
 கவிஞன்நான் குரல்கொடுக்கும் உரிமை தன்னை
 பதமாகப் பறிப்பதற்கே முயல வேண்டாம்
 படகுக்கேள் சக்கரங்கள்?, என்றார் ஆண்ட்ரு!

33 இமைக்கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டோ ருக்கிங்
கிரவென்ன, பகலென்ன இரண்டு மொன்றே!
சமைக்கும்முன் உப்பதிகம் என்பா ருக்குச்
சத்துணவே படைத்தாலும் பாராட் டேது?
சுமையென்றே மணிமுடியைத் தள்ளும் போது
சுடர்வாளைப் பரிசளிக்க எண்ண லாமா?
எமைவாடச் செய்திட்டீர் கவியே! நூலை
எழுதித்தீ வாய்ப்படுத்தல் போலே” என்றான்.

34 ‘பதவியைத்தான் மறுதளித்தீர் ஆண்ட்ரு! தங்கள்
படைப்பாற்றல் தனைமெச்சிப் பார்த்தி பர்தான்
இதயத்து நல்லுணர்வை வெளிப்ப டுத்தி
ஈந்துள்ள ஆயிரம்பொற் காசை ஏற்பீர்!
உதயத்துச் சூரியனைப் போற்சி வந்த
உதட்டழகைப் பாடாமல் உரிமை பாடி
நிதமேழை உயர்வைத்தான் சிந்திக் கின்றீர்!
நெஞ்சார்ந்த பாராட்டு! பரிசை ஏற்பீர்!

35 உச்சியிலே காய்க்காத மாங்கா யானால்
ஒரேகல்லில் இருகாயை வீழ்த்தக் கூடும்!
இச்சையுடன் கொண்டுவந்த இரண்டு கல்லில்
இழந்துவிட்டீர் பதவியெனும் கல்லை! இன்னும்
மிச்சமுள்ள கல்லான பணத்தைக் கொண்டு
மிகவுயர காய்வீழ்த்த முனைகின் றீரா?
பச்சைஇலைக் கேமாறும் ஆடாய் என்னைப்
பார்க்காதீர் நல்லமைச்சே!” என்றார் ஆண்ட்ரு!

36 “மக்களது பரிவுணர்வைப் பெற்ற வர்க்கு
 மன்னரது பதவியொன்றும் பெரிதே அன்று!
 மக்களது நம்பிக்கை நிலைத்த பின்னர்
 மதிப்பிற்குப் பரிசு, பணம் உயர்ந்த தல்ல!
 மக்களுடன் அன்புறவு கொண்ட பின்னர்
 மாளிகையும் மற்றவையும் பகையைப் போலே!
 மக்களுடன் குடிசையிலே வாழும் வாழ்வே
 மனநிறைவைத் தருவதனால் அதுவே போதும்!”

37 “கொட்டையிலா மாம்பழத்தை வேண்டி நின்றால்
 கோதையரின் கன்னந்தான் கிட்டும்; யாரும்
 வட்டையிலாச் சக்கரந்தான் மரத்தில். கேட்டால்
 வாழ்நாளில் வண்டியவர் ஏற மாட்டார்;
 கட்டவிழ்த்து விட்டபொலி காளை முன்னே
 கட்டாக வைக்கோலை வைத்தா லென்ன?
 கொட்டைபலா முள்ளென்றே தள்ளி விட்டுக்
 கொடிக்கோவைப் பழம்விழைந்தால் என்ன சொல்ல?”

38 அமைச்சன்றன் உரைகேட்ட ஆண்ட்ரு மார்வெல்
 அண்ணாந்து பார்த்தபடி சிரிக்க லானார்!
 நமைச்சலுக்கே ஆட்பட்டோன் போலே டான்பி
 நகைப்பொலியைக் கேட்டுடலம் நெளிந்து நின்றான்;
 சமைப்பவர்க்குத் தாளிப்பு மணங்கிட் டாமல்
 சாலைவழி போவோரை ஈர்த்தல் போலே,
 அமைச்சனது முயற்சியது தோற்கு மென்றே
 அறிந்திருந்த மன்னனையே நினைத்தான் டான்பி!

39 எனக்களிக்க முன்வந்த பொருளைக் கொண்டே
 ஏ. ம. ழக்கிங் கேதேனும் செயச்சொல் லுங்கள்!
 எனக்கிருக்கும் மனநிறைவைக் குலைத்தி டாமல்
 எந்திறத்தைப் பேசுங்கள்! என்பால் மன்னர்
 மனநெருக்கம் காட்டியுள்ளார்; நன்றி! என்றன்
 மகிழ்ச்சியையும் கூறுங்கள்! என்றே கூறி
 மனச்சுருக்கம், முகச்சுருக்கம் கொண்டோ னுக்கு
 மகிழ்வோடு விடை தந்தார் ஆண்டிரு மார்வெல்.

40 அவன்கவிஞன்! ஆசைகளை வளர்க்காச் சான்றோன்,
 அகச்சத்தம், புறச்சத்தம் பேணி வாழ்ந்தோன்!
 அவன்வாழ்வு புகழ்வாழ்வு! ஆதவன் போல்
 அற்பங்கள் நெருங்காத தூய வாழ்வு!
 அவன்பேச்சோ அனல்மூச்சாம்! அறிவின் ஊற்றாம்!
 அநீதிக்குப் பணியாத வாளின் வீச்சாம்!
 அவன்நெறியை நம்கவிஞர் நினைக்க வேண்டும்!
 அத்தகைய வாழ்வொன்றே நிலைக்கும் யாண்டும்!

சிவப்பு:

4. பதினேழாம் போர்

(அடுக்கடுக்காக வந்து மோதும் அலைகளையும் வென்று, கடல் நண்டுகள் கரையில் வளைகளை வைத்துக் கொள்ளத் தவறவில்லையே!

இற்று விழுந்தாலும் சிலந்தி, தன் எச்சில் நெசவை முனைந்து முடிக்கத்தான் செய்கின்றது. முயற்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பவர்கள் உண்டு. ஆனால் கஜினி முகமது அரைப்புள்ளி மட்டுமே வைத்தான். பவளங்கள் பழசானால் பளபளப்பு கூடுமேயன்றி, குறையாது.)

1 மதத்தைமதம் மதியாமல் ஒன்றை ஒன்று
மிதிப்பதுவும் உதைப்பதுமாய் வளர்ந்த காலம்!
இதத்தைமன இருக்கையிலே ஏற்றி வைக்க
எண்ணாதோர் இறையடியார் என்ற காலம்!
மதத்தைல்வர் மன்னருக்கே ஆசா எனாகி
மருட்டிவந்த சூழலிலே ஆரியர்கள்
கதகதப்பை ஊட்டுகின்ற கதைகள் கட்டிக்
கற்பனையை ஆலயத்துள் நுழைத்த காலம்!

2 இந்துமத மென்றாலே துலுக்கர்க் கெல்லாம்
“எடுவாளை! எனும் வேகம் இயல்பாய்த் தோன்றும்!
இந்துமத மென்றாலே பௌத்தர் கட்டுகோ
இடும்பைவரும் நெடுஞ்சாலை என்றே தோன்றும்”
இந்துமத மென்றாலே சமணர் கட்டும்
இரக்கமிலார் எதிர்நிற்கும் உணர்வு தோன்றும்!
இந்துமதம் ஏமாற்று; கொடுங்கோட் பண்பை
இருப்புவைக்கும் பெட்டகமாய் இருந்த காலம்!

3 இந்தியாவே ஆரியரின் பிடியில்; என்றும்
எங்கெங்கும் அவரினத்தார் வாழ்வ தற்கே
தந்திரமாய் தோற்றுவித்த யாக சாலை;
தலைநிமிர்ந்து பார்க்கின்ற ஆலயங்கள்!
மந்திரங்கள் என்றவர்கள் எதையோ கூறி
மன்னரையே மடக்கியுள செய்தி யாவும்,
இந்தியாவின் வரைபடத்தில் தெற்கைப் போலே
எழிலான தாடிவைத்தோன் அறிந்தி ருந்தான்.

4 சோமநாதர் ஆலயத்துள் ஆரியர்கள்
சுரண்டியதைப் பதுக்கியுளா ரென்றும்; அந்தச்
சோமநாதர் ஆலயத்துள் மதிப்பு மிக்க
கூடரணிகள், பொன்மணிகள் உள்ள வென்றும்,
சோமநாதர் ஆலயத்தைக் கொள்ளையிட்டால்
சொத்துபல கோடிவரு மென்றும், ஒற்றர்
நாமணக்கக் கூறியதைக் கஜினி கேட்டு
நஞ்சையிலே பெய்தமழை போல்கு ளிர்ந்தான்.

5 “மூவிரண்டு மன்னரெமை எதிர்த்து நின்றே
முவைந்து முறைக்கும்மேல் தடுத்து விட்டார்;
கோவிலுக்குள் நுழைந்துடைத்தே ஆரியத்தின்
குரல்வளையை நெறித்துவரத் தவறி விட்டால்
நாவிளித்துக் “குர்ஆனை” ஓது கின்ற
நான்துலுக்கன் ஆவேனா? நரியும், நாயும்
காவிளித்துப் போர்முரசம் கொட்டு மானால்
கரி, பரிகள் கால்நடுங்கிப் பதுங்கப் போமா?

6 “இலக்கெனக்குச் சோமநாதர் ஆலயந்தான்!
 எனைத்தோல்வி முடக்கிவிட இயலா தென்பேன்!
 குலப்பகைவர் இந்துமதக் காரர்! அன்னார்
 குடலுருவிக் குதிரைக்குச் சேணம் செய்வேன்!
 அலட்சியமாய் எனைநினைத்தோர் அலறி ஓட
 அதிரடியாய்ப் படைநடத்திக் காட்டு கின்றேன்!
 உலக்கைப்பூண் எழும்பரித்தே உண்ணப் போமா?
 ஊதுகிறேன் ஆரியத்தை!” கஜினி சொன்னான்!

7 “பொன்பொருளை மட்டும்நான் கவர்ந்து வந்தால்,
 போக்கற்ற பொருளாசைக் காரனாவேன்;
 மன்னுபுகழ் இசுலாத்தின் மாண்பைக் காக்க
 மருட்டுகின்ற ஆரியத்தை ஒடுக்க வேண்டும்;
 அனைமென நானிருக்க மாட்டேன்; கோழி
 ஆகியந்த ஆரியராம் பூச்சி கொல்வேன்;
 மின்னுமணி சோமநாதர் ஆலயத்தின்
 மேனிக்கே அம்மைநோய் ஆவேன் காண்பீர்!”

8 “புரட்டான யாகத்தின் புகையைக் காட்டிப்
 புல்லேந்தும் கூட்டமெமைத் தடுக்கப் போமா?
 முரட்டெருதை முள்ளங்கித் தண்டு தூக்கி
 முடக்கிவிட முடியாது; ஆலயத்தில்
 திரட்டிவைத்த திரவியத்தைத் தேடும் போதே,
 தெய்வமெனும் சிலைகளையும், அதனைக் காட்டி
 மிரட்டுகிற ஆட்களையும் அழிப்பே” நென்றே
 மிடுக்கோடு குளுரைத்தான் கஜினி அன்றே!

9 “பதினாறு முறைமுயன்றும் இந்து மன்னர்
 படைபலத்தால் கஜினிதானை முறிய டித்தார்,
 உதிராத பூவில்லை; உழைப்போ டுக்கம்
 உடையவர்க்கோ இலட்சியங்கள் உயர மல்ல!
 முதிராத காய்தானே துவர்க்கும்? என்றும்
 முயலாத வினைதானே தோற்கும்? நெல்லின்
 கதிர்முற்றி விட்டமணி தரையைத் தீண்டும்
 காலந்தான் வந்த” தெனக் கஜினி ஆர்த்தான்

10 இருபத்தை யாயிரம்பேர் கொண்ட மிக்க
 எழுச்சிமிகு படையோடு கஜினி மீண்டும்,
 வருகின்றான் என்றொற்றர் கூற, மன்னர்
 வழக்கம்போல் ஆயத்த மாகு முன்னே,
 குருவான அர்ச்சகனை அண்டிச் செய்தி
 கூறுகிறார் ‘படைநடத்தி வெல்வோ’ மென்றே;
 அருகம்புல் ஆயுதத்தைப் பெரிதாய்ப் பேசும்
 ஆரியனோ நகைத்துவிடை பேசுகின்றான்.

11 “அட, நீங்கள் அறிவினிகள்; துலுக்கன் வந்தே
 ஆலயத்தைத் தொடுவானா? நாங்க ளெல்லாம்
 உடலெல்லாம் மூளையுள ஆட்க ளென்ற
 உண்மைதனை மறந்தீரோ; கனவில் மூன்று
 கடவுளெனக் கிதையெல்லாம் முந்திக் கூறிக்
 காவலரை வழிப்படுத்த ஆணை யிட்டார்;
 கெடமுனைப்பா உங்களுக்கே? படைநடத்தக்
 கிளர்ந்தெழுந்தீர்? கடவுளையே மறந்தீர் போலும்?”

12 “நால்வேதம் நமக்குண்டே! எதையும் செய்ய
 நலமறிந்த யாகங்கள், கடவுளுண்டே!
 வேல்தூக்கி வானோச்சிக் களத்தில் சாக
 விழைவுமக்கு வந்தவித மென்னே! வேத
 நூல்கூற்றில் நம்பிக்கை விட்டீர் போலும்!
 நூதனமாய் யாகத்தால் வெற்றி கொள்ளக்
 கால்பெருத்த யானைமுகக் கடவுள் தொட்டுக்
 கணக்கற்ற இறையுண்டு காக்கக் கேட்போம்!

13 “படைச்செலவைக் குறையுங்கள்! பொருளைத்தந்து
 பலயாக சாலைதனை நிறுவச் செய்வீர்!
 விடைகொண்ட ஈசன்பேர் வாழ்த்து கின்ற
 ஷ்வேகிகளாம் ஆரியர்க்கே ஈகை செய்வீர்!
 மடைக்கொக்காய்க் காத்திருக்கும் துலுக்கர் தம்மின்
 மனத்திமிரை ஒடுக்கிடவே தோல்வி ஈவோம்!
 படைவீடாய்ப் பல்வேறு யாக சாலைப்
 பயன்விளைவைப் பாருங்கள்! போங்க” ளென்றான்.

14 ஆரியனின் கூற்றெதிர்க்க மாட்டா மன்னர்
 ஆட்படையைத் திரட்டுவதை நிறுத்தி விட்டுப்
 பூரியின் சொல்லேற்று யாக சாலைப்
 புகைமுட்ட வேள்விக்கே பொருளைத் தந்தார்!
 காரியத்தில் கண்வைக்கும் அர்ச்சகர்கள்
 காவலனின் கருவூலம் கரையச் செய்தார்!
 ஆரியர்க்கே பொன்பொருளை அள்ளித் தந்தே
 அர்ச்சகனின் புனைந்துரைக்கே அடிமை யானார்.

15 தீக்கொளுவி தானியத்தை, ஆவின் நெய்யைத்
 தின்கின்ற பொரிதன்னை நெருப்பி விட்டே
 ஏக்கமுறும் ஏழைகளின் உழைப்பைச் செல்வன்
 ஏமாற்றக் கண்டெரியும் வயிற்றைப் போலே,
 ஆக்கமிலா யாகத்தில் பொருளைக் கொட்டி.
 ஆரியர்கள் எரித்திட்டார்; சிலரோ நீரின்
 தேக்கத்தில் நின்றபடி முணுமுணுத்தே
 தெய்வத்தை அழைப்பதுபோல் ஏய்த்தா ரென்னே!

16 கால்லட்சம் படையோடு கஜினி வெற்றிக்
 கனிபறிக்கப் புறப்பட்டான், நெருங்கக் கண்டும்
 ஆல்கிளையில் கிளியமர அதிரா வேர்போல்
 ஆள்பவர்கள் அலட்சியமாய் இருப்ப தெண்ணிப்
 பால் காய்ந்தும் பொங்கவிலை எனப்ப யந்து
 பார்த்துவர ஒற்றரையே அனுப்பி வைத்தான்;
 நூல்கேட்டால் துணிகொணரும் ஒற்றர், இங்கே
 நோய்க்கிருமி புண்ணுழைந்தாற் போல்து ழைந்தார்.

17 சோமநாதர் ஆலயத்தின் சுற்றுச் சூழல்
 சுடராகப் புகையாக இருக்கக் கண்டார்;
 பாமரரைப் புரக்காத ஆள வந்தார்
 பார்ப்பனர்க்கே தானங்கள் செய்யக் கண்டார்;
 வாமனம்போல் பலர்குளத்தில் நின்று கொண்டு
 வாய்முணுக்கச் செய்வதையும் பார்த்துக் கொண்டார்,
 பூமணத்திற் கேங்காமல் தேனைத் தேடும்
 பொன்வண்டாய் ஒற்றர்கள் மீண்டு வந்தார்.

18 வேந்தன்முன் வந்துநின்ற ஒற்றன் சொன்னான்:

“விளங்காத ஏதேதோ செய்கின் றார்கள்;

பூந்தளிர்கள் கருகிவிழ நெருப்பை மூட்டிப்

புரியாத மந்திரங்கள் ஓது கின்றார்;

மாந்தரிக மாயிருக்கும் போலும்; வேந்தே!

மர்மயிதைத் துலக்கித்தா னாக வேண்டும்!

வேந்தரெலாம் கைகட்டி நிற்கின் றார்கள்;

வேதியரே எல்லாமாய் உள்ளா” ரென்றான்.

19 மன்னனுடன் மெளல்விதனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்;

“மருளாதீர்! ‘காபரினின்’ ‘ஜின்னு’ வேலை;

இன்னவிது விலகிவிடும், உடனே வேந்தே!

இறைவனாரின் குர்ரானை ஓதிக் கொண்டே,

தென்னையிலே ஊடுருவும் வண்டைப் போலே,

தீரமுடன் முன்னேறிச் செல்க! வெல்க!”

என்றுரைத்த மெளல்விக்கு வணக்கம் கூறி;

“எழுக!” எனப் படைகளுக்கே ஆணையிட்டான்.

20 எட்டுக்கல் தொலைவுக்குள் கஜினி வந்தே

இருக்கின்றான் எனக்கேட்ட ஆரி யர்கள்,

கட்டாக உடன்கூடிப் பேசி னார்கள்;

கஜினிவந்தால் வரட்டுமென எண்ணூ றாட்கள்

திட்டமிட்டுத் தங்கிவிடத் திரண்ட சொத்தைத்

தேவைக்குச் சுருட்டிப்பத் தாயி ரம்பேர்,

ஓட்டகத்தின் முதுகைப்போல் மூட்டை கட்டி

ஓடிவிட கஜினிமுக மதுவும் வந்தான்.

21 விரட்டுகிறோம் யாகத்தால் என்றே சொன்ன
 வேதியரே துலுக்கனைப்போய் வரவேற் றார்கள்!
 மிரட்டலையே எதிர்பார்த்த கஜினி, இங்கே
 மிகையான வரவேற்பால் அயர்ந்தே போனான்!
 புரட்டாலே உடல்வளர்க்கும் பூணூ லாரும்
 போதைதரும் தாசிகளின் அணிவ குப்பும்
 இரட்டிப்பு மகிழ்வூட்டத் துலுக்க மன்னன்
 எதிர்பாரா திருப்பத்தை எண்ணிப் பார்த்தான்.

22 ஆலயத்துள் மூலவருக் கெதிரே மன்னர்
 அமர்வதற்கங் கமைவான 'வியாச பீடம்'!
 காலத்திற் கேற்றபடி மாற்றிக் கொள்ளக்
 கற்றவர்கள்; கஜினிபுகழ் பாடி னார்கள்!
 தூலமெனும் ஆலயத்து நெறிகள் தம்மைத்
 தரும்பாக்கித் துலுக்கன்கா லடியில் வைத்தார்!
 "சீலமிகு மாமன்னர்! உன்றன் ஆட்சி
 சீர்பரவ வாழ்த்துகின்றோம் காப்பீ" ரென்றார்.

23 இங்குள்ள மன்னருமை எதிர்க்கா வண்ணம்
 ஏற்பாடு செய்துள்ளோம்; இவர்க ளெல்லாம்
 பொங்குதிரை நுரைபோன்றோர்; மன்னர்! தாங்கள்
 பொற்குன்றம்; 'மகாவிஷ்ணு' அவதாரந்தான்;
 எங்களின நலன்காக்க வேண்டும்; யார்க்கும்
 இன்னலெதும் நேராமல் காத்த ருள்க!
 தங்களுக்குத் தேவையெனும் பொன்னை, நாங்கள்
 தருகின்றோம்" என்றுகுரு சொல்லி வைத்தான்.

24 ஆரியனின் சொற்களிலே நாட்ட மின்றி
 ஆலயத்தை நோட்டம்விட்டிருந்த வேந்தன்,
 ஏரிக்குக் குவளைநீர், இரவல் தந்தே
 ஏக்கத்தைப் போக்குமெனும் ஏலாச் சொல்போல்
 வீரியத்தை விலக்கிவைத்த வேதியன்றன்
 விவேகமிலா உரைகேட்ட கஜினி கண்கள்
 குரியனின் உதயம்போல் சிவக்க “ஆ! ஆ!!
 சுண்டைக்காய் பேரத்தை தெங்கா ஏற்கும்?”

25 “அட, நீங்கள் கபீர்பன்றி! ஆத வன்போய்
 அகல்விளக்கை ஒளிப்பிச்சை கேட்ப துண்டோ?
 முடவன்போல் உங்களிடம் தானம் கேட்க
 முற்பட்டா வந்தேன் நான்? பிச்சைக் கார
 படவா! நீ என்னை இரப்போ னாக எண்ணிப்
 பங்கமுறும் சொல்விரித்தாய்? கொடுக்க நீயா?
 இடக்கான சொல்விரித்த உணையும், இங்கே
 இறைவனெனும் சிலைகளையும் உடைப்பே”என்றான்!

26 என்றுரைத்த கஜினிமுக மதுவின் காவில்
 இற்றுவிழும் நெற்றுக்காய் போல்வி முந்தான்;
 “தின்றுதுப்பும் பேரிச்சங் கொட்டை யாகத்
 தேவரீரென் சொல்லொதுக்கி மன்னித் தாள்!
 இன்றிந்த யாகங்கள் பிழைப்பிற் கன்றி
 இமைமுடியின் இழையளவும் பிறிதுக் கில்லை,
 ஒன்றுமறி யாதவர்கள் நாங்கள்; மன்னா!
 உயிர்ப்பிச்சை தாருங்கள்!” என்றான் பூனூல்!

27 “நன்றியிலாப் பிண்டங்கள் உங்க ளுக்கு
நானிரக்கம் காட்டுவதே அடாத தாகும்;
கன்றுதனை ஏமாற்றிப் பால்க றக்கும்
கயவரெனப் பாமரரை ஏய்க்கின் றீர்கள்;
ஒன்றுக்கு முன்றிற்கும் சுண்ணம் ஆகி
உமைப்புரந்தோர் பெருமைதனைக் குலைத்தே விட்டார்!
தென்றலென வாடைதனை நம்ப மாட்டேன்;
தீர்க்கின்றேன் உம்கணக்கை” எனவெ குண்டான்.

28 “எங்கெங்கே என்னென்ன உள்ள தென்றே,
எனக்கின்றே பகர்க”வென ஆணையிட்டான்;
பொங்கரிலே தேனெடுக்கும் தும்பி போலே
பொருள்பொந்தான் உள்ளஇடம் காட்டி னார்கள்.
இங்கொன்றும், அங்கொன்றும் காட்டி விட்டே
“இவ்வளவே” என்றதனை நம்பா வேந்தன்
சிங்கமென முழக்கமிட்டுக் “குருவின் கையில்
சீலைதனைச் சுற்றிதெருப் பிடுங்க” ளென்றான்.

29 ஒற்றரினால் ஆலயத்தின் அந்த ரங்கம்
ஒன்றுவிடா தறிந்திருந்த கஜினி தன்னைக்
குற்றமென அர்ச்சகனோ ஏய்க்கப் பார்த்தான்;
கொடியவனாம் முகமதுவோ நெருப்பால் சுட்டான்;
ஒற்றெழுத்து சொல்முதலில் வாரா மைபோல்
உண்மைதனை முன்வைக்காக் கரணத்தால்
கற்றவன்முன் கைநாட்டின் வினாவைப் போலே
கஜினியவன் காலடியில் கிடந்தான் பார்ப்பான்!

80 ஆலயத்துள் பதுக்கிவைத்த பொருளை எல்லாம்
 ஆரியனின் கைகாட்ட எடுத்துக் கொண்டே
 ஆலமரப் பொந்தாக அர்ச்ச கர்கள்
 அரவம்போல் பதுங்குகின்ற ஆலயத்தைப்
 “பாலகர்க்கும் கிட்டாத பாலை, நெய்யைப்
 படிமத்தைக் குளிப்பாட்டப் பாழ்செய் கின்ற
 சீலமிலாப் புகவிடத்தைச் சிதைப்பீ ரென்றே
 சிறுபிறையைத் தொழுகஜினி ஆணையிட்டான்.

81 கொடிக்கம்பம் கலசங்கள் தொடங்கிக் கோயில்
 கோபுரத்தின் எழில்சிறைய இடிக்க லானார்;
 வெடித்தெழுந்தே இரணியனைக் கிழித்தா னென்ற
 எவனுமவண் எழவில்லை, காந்தக் கல்லால்
 பிடித்துவைத்த இலிங்கமது தரையில் வீழப்
 பெருஞ்சிரிப்பை உதிர்த்தபடி கஜினி ஓடித்
 துடித்தகதை கொண்ட தனைத் தாக்க ஆங்கே
 தணந்துண்டாய் மாணிக்கம் உருண்ட தென்னே!

82 சிலைவணங்கிச் செல்வமெலாம் பெறநினைக்கும்
 சீர்குலைவு துரோகிகளே! நீங்க ளிப்போ
 நிலைகுலைந்தென் னடியின்கீழ் கிடக்கின்றீர்கள்;
 நீர்வணங்கி நானுடைத்த சிலையெ னக்கு
 விலையுயர்ந்த மாணிக்க மணியைத் தந்த
 விளைவுதரும் பாடத்தை உய்த்து ணர்க!
 நிலையொழுக்கம், அறச்சிந்தை, நேர்மையன்றி
 நீர்படைக்கும் சிலைக்கடவுள் காவா” தென்றான்.

33 “கொடியறுத்த பூசணைக்காய்க் காம்பைப் போலே
 கொத்துமல்லிக் கற்றையெனக் குடுமி வைத்த,
 தடித்தஉரு ஆரியர்கள்! கடவுள் பேரால்
 தவறுபல செய்திட்டீர்! நீங்கள் வாழ
 ஓடித்துவைத்த வில்லொத்த உதவா வேத
 உபதேசம் செய்திங்கே இருளைச் சேர்த்தீர்.
 அடித்தளத்து மக்களுடன் அரசன் ஈறாய்
 அறியாமைக் குழிவிழ அனைத்தும் செய்தீர்!

34 பரங்கிக்காய்த் தோல்நிறம்போல் வெளுத்த மேனி
 பளபளப்பும், பக்குவமாய்ப் பேசும் பாங்கும்,
 அரசருக்கிங் கணுக்கமென ஆன நீங்கள்,
 ஆரியத்தின் வேருன்ற நீர்வார்த் தீர்கள்!
 சரசமிடும் வேளையிலே எண்ணந் தண்ணைச்
 சாதிக்கக் கற்றசில பெண்டிர் போலே
 அரசரது ஆதரவில் பிழைப்புக் காசு
 அடடாவோ மடமைகளை வளர்த்தே விட்டீர்!

35 ஊசியினால் வெண்ணெய்யில் குத்தி ஓசை
 உண்டாக்க விழைவதற்கே ஒப்பாம் உம்மை
 மாசில்லா ரெனநம்பி வெளியில் விட்டே
 மனமாற்றம் எதிர்பார்த்தல்! எட்டிக் காயில்
 தேசிருக்கும்; கைப்பறுமா? ஆரியர்கள்
 தேகத்தில் வனப்பிருக்கும்; நெஞ்சில் உண்டோ?
 நாசிவழி காற்றுபுக! அன்றி யங்கே
 நச்சரவு போயொடுங்க அல்ல கண்டீர்!

36 “வேதியர்காள்! உங்கனையான் விட்டு விட்டால்
 விரும்பாத விளைவுக்கு நேய னாவேன்.
 சாதிக்க வல்லவர்கள் நீங்கள்! ஏழை
 சாண்வயிற்றை அடுப்பாக்கிச் சமையல் செய்வீர்!
 ஊதிவிட உருளுகின்ற தர்ப்பை தன்னை
 உலகாளும் செங்கோலாய்ச் செய்வீர்! கேட்போர்
 காதினிக்கப் பேசியுங்கள் காரியத்தைக்
 கச்சிதமாய் முடிப்போரே! விடவே மாட்டேன்.”

37 மண்டியிட்ட ஆரியரை, மதிநி கர்த்த
 மங்கையர்கள் ஆறாயி ரம்பே ரையும்,
 தொண்டுசெய எனஐயா யிரம்பே ரையும்,
 துலுக்கன்றன் நாட்டிற்கே இழுத்துச் சென்றான்.
 கொண்டுவந்த ஆண்களுக்குத் தீனி போடல்
 குலத்தலைவன் நபிஆணைக் கெதிராம் என்றே
 தொண்டுமனம் இல்லாத மெளல்வி கூறத்
 துலுக்கனுடன் அனைவரையும் கொன்றே விட்டான்.

38 ஆரியரின் தன்னலத்தால் ஆப்கா னிஸ்தான்
 அதிபதியோ படையெடுத்து வெற்றி கண்டான்;
 நாரியரைப் பெண்டாளத் துலுக்க ருக்கு
 நம்பிக்கை துரோகத்தால் படுக்கை போட்டார்!
 பாரிருக்கும் வரைக்குமிந்த பழிச மக்கப்
 பகுத்தறிவைக் கொன்றவர்கள் பயணப் பட்டார்!
 நாரிருக்கும் பூவுதிர்ந்த மாலை யாகி
 நாட்டுவர லாற்றினிலே கருங்கோ டிட்டார்!

39 தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்ட போதும்
 தாக்கவந்த துலுக்கரையே விரட்டி வந்த,
 இங்கிருந்த மன்னரது போராண் மையை
 ஈரத்தில் வெடிமருந்தாய்ச் செய்தாரோ யாரோ?
 நங்கூர வீரத்தைத் தறித்துப் போட்டு
 நாவாயைத் திசைதவற விட்டதாரோ?
 சிங்கத்தை முயலாக்கி அடிமை யாகச்
 செய்தவர்கள் ஆரியர்கள், அறிக நாடே!

கருப்பு :

5. நெருப்புக் குளியல்

[மின்னலைப் பிடித்துக்கொண்டு விண்ணேறப் பார்ப்பதும்; கண்களைக் கட்டிக்கொண்டு கானகத்தைக் கடப்பேனென்பதும், காளையின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு கடலைத் தாண்டுவதற்கு ஒப்பாகும்.

கொடுமைகளைக் கொலு வைத்துவிட்டு அநீதிக்கு அழைப்புவிடும் நயவஞ்சகர்களின் நவராத்திரி விழாதான் 'சதி' மகரந்தங்களை மணலாக்கி விட்ட கொடுமை கண்டு கொதித்தவர் ராஜா ராம் மோகன் ராய்! அவர் சாதித்தது என்ன...?]

1 வானத்து நீலத்தை இரவல் வாங்கி
வைத்துக்கொண் டேமாற்றும் ஆழி யோரம்,
மோனத்தை முறியடித்தே ஆலைச் சங்கம்
முழக்கமிடும் கல்கத்தா நகரில், கல்வி
ஞானத்தைப் பெறப்பயிலும் கூடந் தன்னில்,
ஞாயிறெனும் ஜெகன்மோகன் மிருணாள் காதல்
ஊனமின்றி வேர்விட்டே உயிர்த்த பாங்கால்
உயர்வான அகப்பாடல் நூலா யிற்றே!

2 “பஞ்சலோகச் சிலையுன்னைப் பார்க்கும்போது
பணிசெய்யும் பூசாரி ஆகிப் போவேன்;
நெஞ்சமர்த்தி நிகழ்பூசை மந்தி ரம்போல்
நிகரற்ற புகழ்மலரைத் தூவி நிற்பேன்;
புஞ்சையிலே விளையாத பூவே! வாவிப்
புனல்பெருக அதிலழகு முகத்தைப் பார்க்கும்
செஞ்சாந்து தாமரையே! குளிரின் கூட்டே!
சேர்த்துவைத்த கையிருப்பே! எனப்போற் றிட்டார்!

3 காதலித்த காரிகையைக் கைப்பிடிக்கக்
 கற்கண்டு சொல்விரித்தான் காளை! பெண்ணும்
 ஆதரித்த காரணத்தால் அணங்குக் கேற்ற
 ஆளனவன் மணம்முடித்தே கணவனானான்^m
 சாதகமும் சான்றோர்தம் வாழ்த்தும் பெற்ற
 சடங்கோடே சேர்ந்தார்கள்; இல்லறத்தில்
 மோதலின்றி வாழ்ந்திருந்தார் ராஜா ராமின்
 முன்பிறந்த ஜெகன்மோகன் வங்கந் தன்னில்.

4 அன்பாலும் பண்பாலும் புகுந்த வீட்டில்
 அனைவருக்கும் அன்னையென ஆனாள் நங்கை!
 பின்பிறந்த ராஜாராம் மோகன் ராயோ
 பெருமதிப்பும் பிழையில்லா அன்பும் வைத்தார்!
 பொன்மணியாய் அண்ணனுக்கே அண்ணி வாய்க்கப்
 போற்றுதிருப் பேழையென ராயும் ஆனார்!
 தென்னையிலே கூடுகட்டும் காக்கை போலே
 தீமையிலார் கூட்டுறவாய் வாழ்ந்து வந்தார்!

5 இளையவரோ பெரியார்போல் சிந்திக் கின்ற
 இயல்புடையார்; இரக்கமனம் உடையார்; ஐயக்
 களைமுளைத்தால் அண்ணனிடம் விளக்கம் கேட்பார்;
 அவர்நழுவி “அண்ணியைக்கேள்” என்பார்; நெஞ்சில்
 முளைத்துயரும் கருத்துக்கே அண்ணி யார்தான்
 முழுதான நுகர்வாளர்; திருத்தும் தோழர்!
 தளைதட்டும் பாட்டெழுதும் ராமாகன் ராய்க்குத்
 தமிழாசான் எனவானார் அண்ணி தானே!

6 எப்போதும் சிந்திக்கும் பழக்கத் திற்கே
 இலக்கான இராஜாராம் மோகன் ராயோ,
 கப்பலுக்குத் திசைகாட்டும் கருவி போன்ற
 கருத்தான அண்ணிவழி விளக்கம் பெற்றே,
 ஒப்பில்லாச் சீர்திருத்த வாதி யானார்;
 ஓணான்போல் தலையாட்டாச் சீல ரானார்!
 குப்பத்தில் எழுந்திட்ட மாளிகைபோல்
 குறிக்கோளால் தனிச்சிறப்பாய் விளங்க லானார்!

7 உணவருந்தும் வேளையிலே உரையாடல்கள்
 உயர்வான கருத்தரங்கம் போல்நடக்கும்!
 கணவருக்கோ கடமையில்தான் கருத்தும் கண்ணும்!
 கவலையெலாம் குடும்பநிலை உயர்கவாப் பற்றி!
 குணநலனில் குறைவில்லார் என்ற போதும்;
 கோலோச்சும் பழமைக்குப் பணிந்து போவார்!
 சனல்விளையும் வங்கத்துச் சடங்கை யெல்லாம்
 சந்தேகம் கொள்ளாமல் நம்பும் நேயர்!

8 தன்தோழி சதிச்சடங்கால் எரிக்கப் பட்ட,
 தண்ணளியே இலாச்செயலால் துடித்த நங்கை
 வன்முறையில் இதுவுமொரு வகையோ? அந்தோ!
 வலக்கரமே இடக்கரத்தை ஒடித்த தென்னெ!
 பொன்னணியில் ஒன்றறுந்து வீழ்ந்து போனால்!
 போகட்டும் அடுத்ததென எறிவா ருண்டோ?
 ஒன் ல ராய் உறவுகளே பெண்ணுக் காசி
 உயிர்பறிக்கும் சகிச்சடங்கை ஒழிப்ப தென்றோ?

9 மாக்களுக்கும் உண்டாகும் இரக்கம் ஏனோ
 மாந்தருக்கிங் குண்டாக விலையே? காலை
 பூக்கொய்தே அடுப்பெரிக்க முயல லாமா?
 புத்தகத்தால் அணைகட்டிப் பார்க்க லாமா?
 ஆக்கத்தின் துணையான பெண்க ளுக்கிங்
 காணினந்தான் காட்டுநன்றி ஈதோ? தன்னைக்
 காக்கின்ற துணையென்றே நம்பும் பெண்ணைக்
 கட்டையிலே ஏற்றுவதோ மனித நீதி?

10 “வடக்கில்தான் வளர்ந்திந்த சதிகள்; பின்னர்
 வங்கத்துப் புயலாகித் தெற்கில் வீசிக்
 கடக்கவொணாக் காற்றாகித் தெக்க ணத்தில்
 கடுஞ்சேதம் செய்தகதை கேட்பீர், அண்ணி
 அடக்கமென்றும், அமரநிலை என்றும், நம்பும்
 அவ்வுலகில் போகமென்றும் ஆசை காட்டக்
 கொத்துணிந்தார் பெண்ணினத்தார்; ஒன்றி ரண்டைக்
 கேளுங்கள்! நடுங்காதீர்! என்றார் ராஜா?

11 இலக்கியங்கள் பலபடைத்த தமிழ் கத்தில்
 இதுவுண்டோ எனக்கேட்டாள் அண்ணி! மண்ணில்
 கலக்காத வரைதானே மழைநீர் தூய்மை?
 கரையுடைத்துக் கலந்துவிட்டால் அருவி நீரும்
 கலன்மிதக்கும் கடல்நீராய்க் கைப்ப தேபோல்
 கருத்தழகு முப்பாலைத் தந்தோர் நாட்டில்
 குலப்பகையால் மாற்றாரை நுழைய விட்டே,
 கொடுமையிதை இறக்குமதி செய்து கொண்டார்

12 “தமிழர்தம் கலையொழுக்கம் உயர்ந்த தென்றும்,
 தனித்தன்மை இலக்கியங்கள் உள்ள தென்றும்,
 அமிழ்தவர்கள் மொழியென்றும் சொன்ன தெல்லாம்,
 அலங்கரித்த உண்மைகளா?” என்றாள் அண்ணி!
 உமிகளைந்த நெல்லாக வாழ்ந்தோ ரின்றோ
 உள்ளடக்கம் இல்லாத ‘சாவி’ யானார்!
 அமிலத்தால் நிறமாற்றம் உண்டா தல்போல்
 ஆட்சியினால் பண்பாட்டில் மாறிப் போனார்!

13 படுக்கையென ஒன்றுமட்டும் இல்லை யானால்
 பரிதாபம் பெண்ணினத்தின் நிலைமை! பல்லின்
 இடுக்கிருக்கும் அழுக்கெடுத்துத் துப்பல் போலே
 இவ்வினத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி நிலைகெடுத்தார்!
 கொடுக்கில்லாக் குளவிக்கும் அஞ்சம் கூட்டம்!
 குளிர்மழையாம் அணங்கினத்திற் கந்த நாளில்,
 நடுக்குறவே புரிந்திட்ட கொடுமை கேட்டால்,
 நாகரிக நாடிதுவா என்றே நோவோம்!

14 ஆடையென அவனவனும் அனுப வித்திங்
 ஈடை காக்கப் பலபெண்ணை வைத்தி ருந்தான்;
 ஓடையிலே நீந்துகின்ற மீன்குஞ் சைப்போல்
 ஊராண்டோன் மாளிகையில் மனைவிமார்கள்!
 கோடையிலே குற்றாலக் குளியல் போலே
 கோவலர்கள் பெண்குளியல் நடத்து தற்குக்
 கூடையிலே அடுக்கிவரும் மாம்பழம்போல்
 குமரிகளை அன்றாசர் சுவைத்து வந்தார்!

15 பறவையென வாழுகின்ற பழக்கம் விட்டே
 பாராண்டோர் குக்கலென வாழ்ந்த தாலே,
 புறவினத்தார் தமிழகத்தில் புகுந்தாண் டோரைப்
 புறங்கண்டு கொடிபற்றி ஆள லானார்!
 முறங்கொண்டு புலிவிரட்டும் பெண்கள் வாழ்ந்த
 முறைமீறாத் தமிழகத்தைத் தெலுங்க ரோடு;
 பிறைவணங்கும் துலுக்கருடன் களப்பி ரர்கள்,
 பெருமைமிகு தமிழகத்தைப் பிடித்தாண் டார்கள்.

16 முக்காட்டு முகில்விலக்கி முழுநி லாபோல்
 முகங்காட்டும் முகமதியப் பெண்கள் பல்லோர்,
 அக்கால நவாபுகளின் அரண்மனைக்குள்
 ஆண்டவர்க்குப் பத்தினியாய் வாழ்ந்த போதும்,
 எக்காலும் மன்னனுயிர் துறந்த போதும்
 ஏறுஉடன் கட்டையெனச் சொன்ன தில்லை!
 முக்காமல் பெற்றவரா நமது பெண்கள்?
 முறைபிறழ்ந்தோர் சதியாலே அவர்தான் மாண்டார்!

17 ஆந்திரத்து நாயக்கர் படையெ டுப்பால்
 அன்றுபல தமிழ்மன்னர் நாடி முந்தார்!
 தீந் தமிழை இறக்கிவிட்டுத் தெலுங்கு, கூடல்
 திருநகரில் வலம்வந்த கால கட்டம்!
 காந்தக்கல் போன்றஎழு நூறு பெண்கள்
 காவலனின் கலவிக்குக் கருவி யானோர்!
 வேந்தனவன் நாயக்கன் மதுரை மன்னன்
 வேகுங்கால் உடன்கட்டை ஏறி னாராம்!

18 விழுதாலின் கிளை போயிக் கணக்கில் லாமல்
விளையாடப் பெண்டுகளை வைத்தி ருந்த
எழுநூற்றின் சொந்தந்தான் போன பின்னர்

இருநூற்றின் கணவன் றான் ஆள வந்தான்!
உழுதுழுது கிடந்தாலும் விதை போ டாமல்
ஒரு நொடியும் முளைக்காதே! ஒழுக்கம் விட்டுப்
பழுதான பாதையிலே திருமலையும்
பலதாரர் பட்டியலில் தானும் சேர்ந்தான்.

19 ஓட்டையே மலிந்திருக்கும் கூடந் தன்னை
உவந் தெவரே பார்ப் பதற்கு வருவார்? நல்ல
கட்டத்தில் புதுமை தனைச் செய்தால், காண் போர்
கவனத்தில் கொள் வார்க ளென்றே, நன்று
திட்டமிட்டுப் பெருங் கூடம் சமைத்த வேந்தன்
திருமலைநா யக்கன்தான், மாண்ட காலை,
எட்டொத்த கச்சணிந்த ஏந்தி ழையர்
இரு நூறு பெண்களுந்தான் மாண்டா ரந்தோ!

20 “வந்தவனே மந்தையென மனைவி யோடு
வாழுங்கால் நாமென்ன குறைவோ?” என்றே
புந்தியிலே புகை படிய விட்டார் போலே
புகழ் கிழவன் சேதுபதி தெலுங்க ரைப்போல்
நந்தமிழர் ஒழுக்கத்தை நலிய விட்டே
நாற் பத்தெ முவருக்கே கணவ ணானான்!
மந்தியிலே வழக்கியவன் ஆண வேந்தன்
பாடையுடன் மனைவியரும் மாளச் சென்றார்!

21 தலைவரெனத் தமிழகத்தில் உலவு வார் போல்
 தன்னலமே உருவான ஆண்கள் வர்க்கம்,
 உலையரிசி வெந்தவுடன் வடித்துப் பின்னே
 ஓடவிடும் நீராகப் பெண்ணை எண்ணி
 நிலையன்பே இல்லாமல் சாத்தி ரத்தின்
 நிழற் கனியை எதிர் பார்த்தே நன்றி கொன்றார்!
 மலை முகட்டில் ஏற எவன் விண்ணைத் தொட்டான்?
 மனைவி உடல் எரித்த தனால் மனிதம் கெட்டார்!

22 அன்புமதம். அறிவுமதம் என்றே ஏற்றி
 ஆனந்தங் கொள்வோரே! சாத்தி ரத்தால்
 துன்புறுத்தும் சதிச் சடங்கை ஆதரிக்கும்
 துரோகத்தை நிகழ்த்துகின்ற மதப்பேர் என்ன?
 தன்னலத்தை ஆணினந்தான் தலைமேல் கொண்ட
 தத்துவத்தின் வித்தன்றோ சதிகள்? ஓ! ஓ!!
 தென்னையின நீரருந்தி மட்டை தன்னைத்
 தீப்படுத்த. உலரவைக்கும் ஆண்கள் ஒன்னே!

23 “இது கொடுமை! இது கொடுமை!! இதய மற்றோர்
 இழைக்கின்ற தீங்குதனைத் தடுக்க வேண்டும்!
 மதுவவந்தல் ‘மாபாவம்’ என்பார் கூட,
 மனித உயிர் பனியிடலை ஒப்ப லாமா?
 பதுமை நிகர் பெண்ணிறந்தால் கணவன் மட்டில்
 பரிந் தேகி உடன்கட்டை ஏற்றான்; மாறாய்ப்
 புது உறவு கொள்கின்றான்; சாத்தி ரங்கள்
 பொது நீதி உரைக்கவில்லை; போற்றல் லீனே!

24 “சாத்திரத்தின் பெயராலே வசதி வாழ்க்கை
சம்பளத்தைப் பெறுபவர்கள், சமையல் செய்த
பாத்திரத்தில் படிந்திருக்கும் கரியாய் நெஞ்சில்
பாழ்கருத்தைப் படியவைத்தார்; சடங்காள் வோரோ
நாத்திறத்தால் பாமரனை ஏய்க்கின் றார்கள்;
நல்லறிவைப் பறிகொடுத்தோர் நம்பு கின்றார்;
நேத்திரத்தின் இமைக்கதவை மூடி விட்டு
நிலவெழிலைத் துய்ப்பாரோ?” என்றார் அண்ணி!

25 மன்னுபுகழ் மராட்டியனாம் சிவாஜி கூட
மரணத்தின் முன்னுரைத்த விருப்பமாகத்
தன்மனைவி உடன்கட்டை ஏறும்போது
“தடுக்காதீர்” என்றானாம், நெருப்புத் துண்டில்
முன்னென்ன? பின்னென்ன? எல்லாம் ஒன்றே!
முட்டைக்கு முகமேது? முதுகு ஏது?
பன்னீரில் கழுவிடினும் பிணம்பி ணந்தான்!
பகுத்தறிவைக் கொன்றவர்கள் ‘சதி’ கா ரர்தான்.

26 உயிர்கொடுத்திங் குருக்கொடுத்தே உள்ளன் போடே
ண்டிவளர்த் துயர்வுதரும் தாய்க்கு லத்தைப்
யில்கின்ற நூலதனைத் தேர்வின் பின்னே
பழையதென எடைபோட்டு விற்பார் போலே,
வெயிலுக்கு நிழல்தந்த கிளையை ஓர்நாள்
விறகாகும் எனவெட்டும் கள்ளர் போலே
உயிரிரக்கம் இல்லாமல் அபினைத் தந்தே
உடன்கட்டை ஏற்றுவதை ஒறுத்தா ருண்டே!

27 “அடிமைகளாய் இருப்பதற்கே உரிய எல்லா
 அருகதையும் உடையோர்தாம் இந்தியர்கள்;
 பிடிநாட்டை; கொடுஓட்டை; எதிர்க்க மாட்டார்;
 பிழைபடுத்தும் சாதிமதச் சடங்கிருட்டில்,
 வெடிக்காத குண்டாகக் கிடப்போ ரிங்கே
 விழித்தெழுவா போகின்றார்?” என்றே வெள்ளை
 முடியாட்சி கொணர்ந்தவர்கள் கூட இந்த
 முட்டாள்கள் சதியொழிக்க முயன்றார் கண்டீர்!

28 நில்லென்றே ஆணையிடும் சக்தி யுள்ளோர்
 நிச்சயமாய் இல்லையெனச் சான்று ற்கூற,
 வல்லகரி நானென்னும் உலகம், சுற்றி
 வயதேற்றிக் கொண்டிருக்க, ராஜா ராமும்
 இல்லறத்தை மேற்கொண்டே வெளியூர் தன்னில்
 ஏற்றபணி செய்திருந்தார்; அண்ணன், அண்ணி
 நல்லுறவை, நயத்தக்க அன்பை, பண்பை
 நன்றியுடன் நினைவரங்கில் நிறுத்தி வைத்தார்!

29 இல்லறத்தில் இன்புற்றே இருந்தோர் வாழ்வில்
 இடியாக ஜெகன்மோகன் நோயில் வீழ்ந்தே,
 செல்லரித்த பழஞ்சுவடி ஆகிப் போனார்;
 சிதறிவிட்ட விண்கலமாய்க் குலைய லானார்;
 எல்லுமிழும் கூடத்து விளக்க றுந்தே
 இரும்பின்மேல் விழுந்தாற்போ லாக, அண்ணி
 பல்விழந்தோன் வாய்ப்பாட்டாய் நலிய, அண்ணன்
 பகடேற அகல்விளக்காய் மங்க லானார்!

30 இளம்நாற்றை மாடுவந்து மேய்ந்தாற் போலும்,
 இழுக்கையிலே தேரச்சுறுறிந்தாற் போலும்,
 நளபாகம் என்றெண்ணி உண்ட சோறு
 நஞ்சூறி வந்ததென ஆனாற் போலும்,
 தளமிடிந்தே தலைமீது விழுந்தாற் போலும்,
 தலைமகனாம் ஜகன்மோகன் மாண்டு போனார்!
 அளவற்ற துயரத்தால் அவர்மனையாள்
 அழுதழுது சோர்வடைந்தே நினைவிழந்தார்!

31 தம்பிவந்தால் சதிச்சடங்கை நடத்து தற்குத்
 தடைசெய்ய முயன்றிடுவான் என்றே; சுற்றம்
 தும்பிதனைப் பிடித்திறக்கை துண்டித் தீர்த்து
 துடிப்பதனைப் பார்த்துவக்கும் கொடியர் போலே,
 கம்பறுக்கும் அரிவாளைக் கழுத்தில் வைக்கும்
 கடுவினையைச் செய்திடவே முனைய லானார்;
 கம்பளியில் பேன்விழுந்தால் மறைதல் போலே?
 கணக்கிட்டுச் சதிச்சடங்கை முடிக்கப் பார்த்தார்.

32 தன்னுணர்வே இல்லாத நிலையில், சுற்றம்
 தயங்காது பெண்ணவளை இடுகாட்டிற்கே,
 இன்னலுற உடன்கட்டை ஏற்ற வேண்டி,
 இழுத்தேகி நெருப்பினிடத் துடித்த மாதோ,
 நின்றெரிந்த கூடர் வெப்பம் தாங்கா ளாகி,
 நெருப்புதறி ஓடிவரச் சடங்குப் பார்ப்பார்,
 அன்றவளைத் தடியாலே தாக்கித் தூக்கித்
 தனல்மீது போட்டெரித்துக் கொன்றா ரந்தோ!

33 மூன்றுதலை முறைபாவம், உற்றார் பெற்றார்
முன்வினைகள் டிற்றாக அற்றே, நன்மை
தோன்றிடுமாம் சதிச்சடங்கைச் செய்தா லென்று,
தொண்டுமனம் இல்லார்செய் சாத்தி ரக்தை
ஏன்? எதற்காம் எனக்கேட்டும் பழக்க மின்றி
ஏற்றவர்கள் சுயநலத்தால் சதிச்ச டங்கை,
ஆன்றோரும் துணைநிற்க இரக்க மின்றி
அடித்தெரிக்க ஜெகன்மோகன் மனைவி மாண்டாள்.

34 அண்ணிக்கு நேர்ந்தகதி ராஜா ராமை
ஆவேசப் படுத்தியது! கொடுமை தன்னை
எண்ணியெண்ணித் துயருற்றார்; சதிஎ திர்த்தே
இருநூலை எழுதிவெளி யிட்டார் நாட்டில்
பெண்ணினத்திற் கிழைக்குமிந்த தீமை போக்கப்
பெண்டிர்க்கும், மிண்டோவும் சட்டம் செய்து,
கொண்டாரும் சதிக்கொலையைத் தடுக்க லானார்
கொடுமை இதை ஹார்டிஞ்சும் தடுத்து நின்றார்.

35 இடுக்கணிகைத் தடுக்கவரு மென்றே அஞ்சி
இருந்திட்ட ஆங்கிலேய ஆட்சி யாளர்
மிடுக்குடனே ராஜாராம் மோகன் ராய்தான்
மீறிவரும் சடங்கிதனை எதிர்த்த தாலே,
உடுக்களினால் நிலவொளியா மங்கு மென்றே,
உயிர்க்கொல்லி சடங்கிதனைத் தடைசெய் தார்கள்
அடுப்பேற்றி வைத்தவிற கிழுக்கப் பட்டால்,

36 அனலேறிப் பொங்கிடுமோ பாலும்? சொல்லீர்!

வங்கத்தின் வரலாற்றில் பெயரைச் சேர்த்து

வாழ்ந்தவராம் ராஜாராம் மோகன் ராயை

இங்குபலர் மறந்திருக்கக் கூடும்; ஆனால்

இந்துமதம் மறந்திடுமோ? அதன்பல் லொன்றைச்

சிங்கமென நின்றெதிர்த்தே பிடுங்கிப் போட்ட

சீர்திருத்த வாதியவர்; சதியின் வேரை

அங்குலமும் தங்காமல் அகழ்ந்தெடுத்தே

அனல்படுத்த நினைத்ததிலே வெற்றிகண்டார்.

வெள்ளை

6. வானவில்

[சொர்க்கம் என்பது கற்பனை மாளிகை! சாதிக்க முடியாதவர்கள் போதித்த புனைந்துரைப் புத்தகம் நானேற்ற முடியாத வண்ணத் தொகுப்பு.

அச்சுறுத்தவும், ஆசைகாட்டவும், அலங்கரிக்கப்பட்ட வார்த்தை வாகனம் அது. பகுத்தறிவை நாடு கடத்திய வர்கள், பயணப்பட்ட நகரம் அது. வேலை குறைந்தவர்களின் விவாதப் பொருள்தான் சொர்க்கம். அன்றாண்ட அக்பருக்கோர் ஐயம். வேந்தர்கள் விவாதத்தை விரும்புவதில்லை. முள்ளை எடுக்க முள். பெரியவர் பீர்பால், நாடகமொன்றை நம்பும்படி நடத்திக்காட்டினார்.]

1 மயில்கொண்டை போல்முடியில் குஞ்சம் வைத்தே
மண்ணாண்ட மகமதிய மன்னன், அக்பர்
துயில்கொள்ள நீதிக்கு நெஞ்சந் தன்னைத்
தூளியென மாற்றாத தூயன்; கல்வி
பயின்றவரை மதிக்கின்ற பண்பும், அன்னார்
படிப்பினையை ஏற்கின்ற பணிவும், நல்ல
வெயில்தொட்டு விழிக்கின்ற பங்க யம்போல்
வினாவெளிச்ச வேட்கையையும் கொண்டிருந்தான்.

2 கலப்புமணச் சீர்திருத்தம் பேசிப் பாடிக்க
கவிப்புரட்சி செய்திருப்பர் பலபேர்; அக்பர்
கலப்புமனம் பெற்றிருந்த காரணத்தால்,
கடிமணத்தில் கலப்புதனைக் கண்டார்; தானே
கலப்புமதம் 'தீன்இலாகி' கண்டே, சொந்தக்
கருத்துக்குப் பொருத்தமென ஆனார்; கீர்த்தி
வலம்வந்த பிறைக்கொடியோன் அக்பருக்கு
வேடிக்கை வினாவெழுவே விடை விழைந்தார்.

3 ஆள்பவர்க்கே ஐயமென ஒன்று தித்தால்

அதைப்போக்கும் பொறுப்பெல்லாம் அமைச்சுக்கன்றோ!

தூள்கிளப்பும் புரவியிலே பாய்ந்து, போரில்

தோள்வலியைக் காட்டுகின்ற வேந்தர்க் கெல்லாம்,
வாள்வழியே வாராத வெற்றி தன்னை,

வரவழைத்துத் தருபவர்கள் அமைச்சர்; வேந்தன்
நாள்கணக்கில் குழம்புகின்ற சிக்கலுக்கும்

நாடியதும் தீர்வுதரும் அறிஞர் அன்னோர்.

4 பண்பாடு, பகுத்தறிவு, நீதி நேர்மை

பணித்திறமை பெற்றவரே பண்டை நாளில்

மண்ணாளுங் மன்னர்க்கிங் கமைச்ச ராக

மாநிலத்தில் அமர்ந்திருந்தார்; பீர்பால் போலே!

கண்ணொத்த கல்வியாளர் முன்னே அக்பர்

கருத்தான வினாவில்லை வளைந்தார்; ஆமாம்
விண்ணகமாம் சொர்க்கத்தில் இறைவன் செய்யும்.

வேடிக்கை என்ன? எனும்” அம்பை எய்தார்

5 இல்லாத சொர்க்கத்தில் இருப்ப தாக

எண்ணுகின்ற இறைவன் விளையாட்டென்றால்

எல்லார்க்கும் தெரிந்திருக்கும்; காணல் நிரை

எவன் பிடித்துக் கலயத்தில் நிரப்பி வந்தான்?

முல்லாவும் மெளல்விகளும் விடைகாணாது

முட்டைதனை மயிராலே கட்டித் தூக்க

அல்லாடும் சிறுபிள்ளை போலு முன்றார்;

அக்பருக்குமொழிப் பீர்பால் சொன்னார்.

6 “மனுநீதி இருளகற்றப் பிறைகொணர்ந்த
 மகமதிய மரபரசே! மனித நீதி
 எனும் நேர்மைச் சக்கரத்தைக் குடையாய்க் கொண்டே
 எல்லார்க்கும் சமநீதி வழங்கும்.வேந்தே!
 மனுக்கொடுத்து முறையிடவே மக்க ளுக்கு
 மனக்குறையே வைக்காமல் ஆளும் மன்னா!
 வினாத்தொடுத்தீர்! அதற்கான விடையை நாளை
 வேலையாள் தந்திடுவான்” என்றார் பீர்பால்

7 “மதக்குருக்கள், மற்றவர்கள் இருக்கும் போது,
 மதியமைச்சே! வேலையாள் தான் விடைசொல் வானா?
 இதமான நூற்சுற்ற இவர்கட் கெல்லாம்
 இதற்குவிடை தெரியாதா?” என்றே கேட்க
 நிதம்காணும் காட்சியெனில் நினைத்த போதே
 நேர்பதிவைத் தந்திருப்பர்; சொர்க்கம் தன்னை
 மதகுருக்கள், மற்றவர்தான் பார்க்கத் துண்டா?
 மனக்குறையே அதுதானே என்றார் பீர்பால்

8 அக்பர்தம் அவைக்குள்ளே வேளையானை
 அழைத்துவந்தார் அமைதியுடன் பீர்பால், வேந்தே!
 தக்களியில் திரிக்கின்ற நூலையன்றித்
 தகுமறைகள் ஏதொன்றும் கல்லா இவ்வாள்
 இக்கணமே தங்களது வினாவுக் கேற்ற
 இயல்பான பதிலளிக்க இசைந்து வந்தான்
 கொக்கொத்த மனப்பொறுகொண்ட வேந்தே!
 குறித்தவினா தனைத்தொடுப்பீர், என்றார் கேட்டார்.

9 “காட்டுத்தீ கஞ்சிபொங்க உதவா தென்ற
 கருத்துக்கே விளக்கமென ஆன மன்றில்
 வீட்டுத்தீ ஆனவனே! என்கேள் விக்கு
 விடையளிக்கத் துணிந்தவனே! வாழ்த்து கின்றேன்.
 ஆட்டுக்கும் வாலுண்டாம் என்றாற் போலென்
 அவைக்குள்ளும் அறிஞருளார், அதுபோ கட்டும்,
 காட்டில்லாச் சொர்க்கத்தில் இறைவன் செய்யும்
 களிப்பூட்டும வேடிக்கை என்ன? கூறு

10 அக்பரது கேள்விதனைக் கேட்ட ஆளன்
 அவரிடத்தில் எதிர்கேள்வி கேட்க லானான்;
 “செக்கர்வான் செம்பரிதி ஒளியை வாங்கும்
 சீதநிலாப் பிஞ்சுதனை வணங்கும் வேந்தே!
 அக்கறையாய் ஐயத்தைக் கேட்ப வர்க்கும்
 அதற்குவிடை தருபவர்க்கும் ஆன்றோர் கண்டு
 தக்கதென எழுதிவைத்த உறவு தன்னைத்
 தூர்வந்தே! எனக்குரைப்பீர்” என்றான் ஆளே!

11 “கேட்பவனைச் சீடனென்போம்; ஐயம் போக்கக்
 கிளத்துபவர் குரு ஆவார்; இதுவே எந்த
 நாட்டுக்கும் பொதுநியதி!” என்றார் அக்பர்;
 “நன்றய்யா! வினாவெழுப்பும் தங்க றுக்கும்
 ஏட்டுதவி இன்றிவிடை தரவந் துள்ள
 எனக்குமுள உறவென்ன?” என்று கேட்டான்
 “கேட்டறிய வேண்டாமே!” குருசீடன்தான்
 கிழக்கையெவர் மேற்கென்பார்? என்றார் அக்பர்.

12 “எதிலுமொரு நெறிமுறைபைக் கடைப்பி டிக்கும்
எம்வேந்தே! குருநிற்கச் சீடன் மட்டில்
அதிகார அரியணையில் அமர்ந்து கேட்கும்
அவமதிப்பு சரிதானா?” என்றார்; அக்பர்
“மதியாத சீடனெனும் மாசு வேண்டாம்;
மலைமழைபோ லிறங்குகின்றேன்; தாங்கள் வந்து
இதிலமர்ந்து விடைதருக! என்று ரைத்தே
ஏற்றிவிட்டான் பணியாளை அரிய ணையில்

13 அருகிருந்தே அரியணையைப் பார்க்கக் கூட
அருகதையே இலாஅந்த ஆளன், பொன்னின்
மெருகழகு மிளிரணையில் சாய்ந்த வாரே
மிடுக்கோடே அக்பரிடம் “எங்கே மீண்டும்
ஒருமுறைஉம் கேள்விதனைக் கேளு” மென்றான்.
ஊராண்டோன் உதடவிழ்த்தான், “சொர்க்கந் தன்னில்
பெருமைமிகு இறைவன்செய் வேடிக் கையைப்
பேசுக!” எனமுடித்தார் அக்ப ராங்கே!

14 இப்பொழுதிங் கென்னநடந் துளதோ ஈதே
இறைவனவன் சொர்க்கத்தில் செய்யும்வே டிக்கை!
அப்பப்பா! நொடிப்பொழுதில் “அரசே! உம்மை
ஆளாக்கி, அடியேனைக் கொலுவில் வைத்தான்
செப்பரிய நிகழ்விந்த வேடிக் கையைச்
செய்தவனே இறைவன்தான்” எனவும் அக்பர்
“ஓப்புுகிறேன் உயர்மதியைப் பீர்பால் நேராய்
உரைக்காமல் செயல்வளக்கம் தந்தார், வாழ்க!

ஊதா :

7. பூவையர் வைத்த பொறி

[பூமிக்கு ஈர்ப்பு சக்தி உண்டு. பூவையர்களுக்கோ ஆண்களை ஆட்டிப் படைக்கும் சக்தியே உண்டே! பழி வாங்குவதற்குப் பாவையர்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட வரலாறுகள் ஏராளம். தகரன் மகளிர் தந்தையைக் கொன்ற வனைப் பழிவாங்கப் பயன்பட்டவன் அரேபிய மன்னன்.

காமம் கருத்தை அழிக்கும் — கண்ணை மறைக்கும் உண்மைதானா இந்தக் கருத்து?]

1 உவகையுற்றார் உள்ளம்போல் துள்ளித் துள்ளி

ஒடுகின்ற சிந்துநதி ஓரம்! நாணல்
கவலையின்றி ஓடும்நீர் ஓசைக் கேற்பக்
கைத்தாளம் போட்டிருக்கும் கரையின் பக்கம்!
தவறாத நீதிநெறி நிலைக்க ஆண்டோன்
தாயகமாம் ஆலோரம் தன்னில் வர்மன்
தவப்பிள்ளை தகரன்றான் முடித ரித்தே
தந்தைவழி நாடாள் கட்டில் பெற்றான்.

2 அரேபியர்கள் இந்நாட்டில் அடிமை வைக்க

ஆவலுடன் காத்திருந்த காலம்! தோதாய்
ஒரேவாய்ப்பு கிட்டிடினும் பற்றிக் கொண்டிங்(கு)
ஊர்பிடிக்கத் துடித்துக்கொண்டிருந்த வேளை!
அரேபியரின் அரசனுக்கென் றிலங்கை மண்ணில்
அன்றிருந்த மகமதியர் காணிக் கையாய்
ஒரே நோவாய் தனில்பொருளை அனுப்பி வைக்க
உளவறிந்து கடற்கொள்ளை யர்பறித்தார்!

3 சிந்துநதிப் பகுதியிலே ஆலோரத்தின்
 சிறியதுறை முகத்தருகே கொள்ளை என்றே
 உந்தியெழுந் தார்ப்பரித்தான் பெலுசீஸ் தானின்
 உயர்தலைவன் ஹஜாஜ்என்போன்; காத்தி ருக்க
 வந்ததொரு வாய்ப்பொன்றே படைஎடுக்க
 வாடிநின்ற செடிமருங்கே வாய்க்கால் போலே!
 “முந்திடுக! படையொணர்க”! எனமுடுக்கி
 முடங்கவினை அரேபியனுக் கனுப்பி வைத்தான்.

4 இழந்த பொருள் வீட்டிற்கே வந்தாற் போலே
 இச்செய்தி அரேபியருக் கன்றா யிற்று!
 குழந்தையிடம் அப்பத்தைக் கண்ட காக்கை
 குறிபார்த்துப் பாய்தாற்போல் படைநடுத்தார்!
 முழவுத்தோல் கைக்குச்சி உறவைப் போலே
 மூண்டுவிட்ட போரதிலே அரபு வீரர்
 கிழவனிடம் மோதுகின்ற இளைஞ ராகிக்
 கீழறப்போர் துணையோடு வெல்லப் பார்த்தார்!

5 சிந்துநதி அரண்கடக்க அரபு நாடார்
 சிந்தித்தால் சீர்கூலைந்து போவார்; வெள்ளச்
 சிந்துநதிக் கரைகாவல் அணியைத் தாண்ட
 ஜெயசீலர் விடமாட்டார்; துலுக்க னிங்கே
 வந்தெம்மைப் பொருதவனும் மீளு வானா?
 வழக்கிழந்த சொல்லாக்கி ஒடுங்கச் செய்வோம்!
 முந்திவந்த ஒற்றனது செய்தி கேட்டு
 முழக்கமிட்டான் ஆலோரம் ஆண்ட வேந்தன்.

9 மாமரத்துக் கட்டெறும்பு படையெடுத்து
 மதயானைக் கூட்டத்தைத் தடுக்கப் போமோ?
 தாமரையின் இலை கொண்டு தாக்கும் அம்பைத்
 தடைசெய்தே எதிரணியை வெல்லப் போமோ?
 சாமரத்தின் இழையெடுத்தே அடங்கா தோடும்
 சமர்குதிரைக் கடிவாளம் ஆக்கப் போமோ!
 ஊமத்தங் காயெறிந்தா தொடையைத் தட்டும்
 ஒன்னலரை வீழ்த்திவிடக் கூடு மென்றான்.

7 நதியரணை நம்பிக்கொண்டிருந்த வேளை,
 நாட்டுப்பற் றில்லாத தகரன் ஆளைச்
 சதிக்குடந்தை யாய்க்கொண்டு கையூட் டாலே
 சார்புவழி, படகுகளும் பெற்றுக் கொண்டு
 மதிநலமும், உடல்பலமும் கூட்டுச் சேர
 மகமதியன் ஆலோரம் நகர்வந்தக்கால்
 குதிக்காவில் முள்தைத்தோன் பந்த யத்தில்
 குன்றியதைப் போலானான் போரி லந்தோ!

9 பிராணபதம், சிபிஸ்தானம், பூதி யாவும்
 பிஞ்சுகொடி அறுந்தாற்போல் தோற்று வீழ,
 இராவந்த தெனநரிதான் வேட்டைக்காக
 எழுந்ததென அரேபியர்கள் தகரன் நாட்டைப்
 புராணத்தைப் பெரியார்தான் தாக்கி னாற்போல்
 பொடி படவே தாக்கிட்டார்; காசிம் கானோ
 'சுரா'வுண்ட மந்தியது பூந்தோட்டத்தில்
 சுழன்றதெனப் போரிட்டு வெற்றி பெற்றான்.

9 செருக்களத்தில் உயிர்விட்டான் தகரன்; பெற்ற
 சிட்டுகளோ சிறகொடிந்த நிலையில், வென்றோர்
 பருந்துகளாய் மாறியவன் பெண்கள் தம்மை
 பசிக்கிரையாய்க் கொண்டார்கள்; காசிம் கானோ
 அரும்புகளாம் தகரன்றன் பெண்கள் தன்னை
 அழுக்காக்கிப் போடாமல், தனிநாட் டிற்கே
 உருக்குலையா ஓவியமாய் அனுப்பி வைத்தான்
 உயர்குடியில் வந்தவரின் பெருமை காத்தான்.

10 அரபுகளின் படைத்தலைவன் காசிம் கானோ
 ஓளரங்க சீப்பைப்போல் ஒழுக்கக் காரன்;
 இரவுவர சிலரைப்போல் துணைத்தூக் கத்தை
 இச்சிக்கும் குறியுடையோ னல்லன்; போரை
 வரவேற்பான் வாள்வலியைக் காட்டு தற்கு;
 வரும்படிக்கும் வசதிக்கும் அலைய மாட்டான்;
 வரம்பெற்று வைரிகளை வென்றா னில்லை;
 வாள்வலியால், வீரத்தால் வாகை பெற்றான்.

11 வென்றெடுத்த நாடுகளில் அரபின் ஆட்சி
 வேர்கொள்ள ஆனதெலாம் செய்வ தற்குத்
 தொன்மைமிகு பிராணபதம் நகரில் தங்கித்
 தொடக்கநிலை பணிபார்த்த காசிம் காணைக்
 கன்றீன்ற பசுதன்னைக் கனிவு பொங்கக்
 காக்கின்ற ஆயன்றோர் படைவீ ரர்கள்
 வென்றிக்கு வித்திட்ட வீர னென்றே
 விழிப்போடு காத்துபணி செய்து வந்தார்!

12 இங்குநிலை இதுவாக, அரபு நாட்டில்

இறகொடிந்த கிள்ளையெனத் தகரன் பெண்கள்,
தங்களுக்கே இந்தநிலை வந்த தெண்ணித்

தமிழகத்துப் பாரிமகள் போலி ருந்தார்!

நங்கூரம் அறுபட்ட நாவாய் தன்னை

நகர்கின்ற புயல்தள்ளிப் போவ தேபோல்

பொங்கிலும் துயர்தள்ளப் பொய்கைப் பூக்கள்

புன்கண்ணீர் விட்டரபு நகர்வந் துற்றார்.

13 பாரதமாம் தோட்டத்தில் பறித்து வந்தே

பாதுகாப்பில் வைத்திருக்கும் பங்க யங்கள்,

ஈரயிதழ் பளபளக்க எழில்ம ணத்தால்,

ஈர்க்கிற தன்மையிலே அருகி ருக்க

நீரலைகள் முத்தமிடச் சரிந்து வீழும்

நெடுங்கரையின் மணல்போலே மன்னன் ஆசை

பாரத்தைத் தாங்காது தகரன் பெற்ற

பைங்கிளிகள் தோள்தொத்தக் காத்திருந்தான்.

14 நாடிழந்து, நகரிழந்து பெற்றார் உற்றார்,

நட்புகளை முற்றாக இழந்து, பற்றுக்

கொடிழந்த கொடியாகத் தவித்து நிற்கும்,

கோமளை உடற்பசிக்கே இணங்கக் கோரல்

வீடிழந்தார் முன்சூட்டு நெருப்புக் கெட்கும்

வீணரென எண்ணாரோ? அதனால் வேந்தும்

ஆடியிலே அவரைக்காய்க் கொடியாய் நிற்கும்

அணங்குகளை அண்டாமல் காத்தி ருந்தான்.

15 கண்கலங்க நிலாழுற்றம் தன்னில் நின்று,
 காரிகையோ வானத்தைப் பார்த்தி ருந்தாள்!
 “பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டோம்! நமக்குக் கண்ணீர்
 பிறந்தகத்துச் சொத்தக்கா!” என்றாள் தங்கை;
 “பெண்ணென்றால் இளப்பமிலை தங்காய்! நம்மின்
 பெற்றோரைக் கொன்றவனைப் பழிவாங் காமல்
 கண்ணீரின் கரைகட்டப் போவ தில்லை;
 கந்தகத்தை நெருப்புண்ணும்” என்றாள் அக்காள்.

16 காத்திருக்க மாட்டாமல் அந்த நேரம்,
 காவலனோ வெப்பத்தோ டங்கு வந்தான்;
 நாத்தடித்தோன் சொல்லாலே கெடுவ தேபோல்
 நாடாள் வேர் காமத்தால் கெடுவர், என்றே,
 ஆத்திரத்தை உள்மனதில் அடக்கிக் கொண்டே
 அமைதியுடன் மன்னவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.
 “நேத்திரத்தில் நீருற்றா? என்றன் மீது
 நீங்காத கடுஞ்சினமோ?” என்றான் வேந்தன்.

17 “நாடுபிடித் தாளுவதே வேந்தற் குற்ற
 நல்லறமாம் என்றறிவோம் வேந்தே! ஆனால்
 பீடுபெற வாழ்கின்ற மன்ன ருக்கோ
 பேரழகுப் பெண்மலர்கள் புதிதாய்க் கிடும்!
 ஆடுகடித் தெறிந்திட்ட வேலிப் பூவை
 ஆள்பவரா நத்துவது?” என்றாள்; கேட்டோன்
 குடுபட்ட புழுவாகி “என்ன?” என்றான்
 “சுவைத்தெறிந்த பழவித்தே நாங்க ளென்றான்.

18 “கன்னிப்பெண் என்றும்மைக் காசிம் கானே
 கடிதத்தில் குறித்துள்ளார்” என்றான் மன்னன்;
 “பின்னமிலா உண்மையிது காசிம் கானெம்
 பேரழகைச் சுவைக்காத வரையில், இன்றோ
 கன்னலதன் சொத்தை வெளி தெரியா மைபோல்
 காவலரே! நாங்களுள்ளோம், அநுள்பா வித்துப்
 பின்னொருவர் தீண்டாமல் அவருக் கெம்மைப்
 பிழையாது மணம்முடிப்பீர்!” எனத்தாள் வீழ்ந்தாள்.

19 பழரசந்தான் என்றருந்த எடுத்த கோப்பை
 பாதரச மாயிருக்கக் கண்டான் போலும்,
 அழகென்றே முகந்தெடுத்த மலரில் தோன்றி
 அவந்தான் படமெடுத்தே ஆடல் போலும்,
 நிழலென்றே நிற்கையிலே கிளையொ டிந்தே
 நேராகத் தலைமீது விழுந்தாற் போலும்
 எழுமுடியா அடி; தலையில் பட்டான் மன்னன்
 “எழு!” என்றே பின்வாங்கி நடந்தா னம்மா!

20 வேட்டைக்கு வந்தவனை வெறுங்கையோடு
 வில்லொடித்தே அனுப்பி வைத்த தங்கை தன்னைக்
 காட்டில்லா மகிழ்வோடே கட்டிக் கொண்டு,
 “கற்புதனைக் காத்திட்டாய்” என்றாள் அக்காள்!
 ஏட்டறிவு மிக்கிருந்த போதுங் கூட
 இடர்தவிர்க்க நுண்ணறிவும் துணிவும் வேண்டும்!
 ஓட்டையென எண்ணாதே பொற்பாண் டத்தை
 உதவாமற் போகாதிங் கென்றாள் தங்கை!

21 எடுத்துண்ணும் வேளையிலே இலையை நீக்கி,
எழு! என்ற சொற்கேட்டோன் நிலையில் மன்னன்!
கொடுக்கிழந்த குளவியென உள்ளம் நொந்தே
‘கொடுமை இது, துரோகமிது, காசிம் கானின்
அடுக்காத செயலிதனைப் பொறுக்கப் போமா?
ஆள்பவனின் உடைமையிலே கையை வைத்தான்
உடுக்காத பட்டென்று நினைத்தேன்; காசிம்
உடல்துடைத்த துண்டென்றால் வெட்கந் தானே?

22 கொதிக்கின்ற உளத்தோடே அழைத்தான் ஆளை!
கொணர்க உடன் படைத்தலைவர் தன்னை என்றான்;
மிதிபட்டால் புழுகூடக் கொட்டும் என்றால்
மேலாண்மை மன்னனிதை மன்னிப் பானா?
மதியத்தில் செருப்பின்றி நடப்பார் போலே,
மன்னன்முன் வந்துற்ற படைத்தலைவன்
“எதிராளி படையெடுப்பா வேந்தே! நம்மை
எதிர்ப்பதற்கிங் கெவர்துணிந்தார்?” என்றே கேட்டான்.

23 பகையாளி நமக்குள்ளே தோன்றி விட்டான்;
பார்த்திபெனன் படையலினை எச்சில் செய்தான்;
புகைக்கூண்டின் ஓட்டடை தான் பொங்கும் சோற்றில்
பொத்தென்றே விழுந்தாற்போல் காசிம் காணும்
மிகையான செயலாலே கெடுத்தான்; கெட்டான்;
மின்னலென விரைந்தேகி அவனை என்பால்
முறைகேடான முடக்கியுடன் கொணர்க! செய்தி
முடிச்சபணம் போலி ருக்க வேண்டும், ஆமாம்.;

24 மன்னனுரை தனைக்கேட்ட படைத்தலைவன்
 மரித்தெழுந்தோன் போற்றிகைத்து நின்றான்; வேந்தே!
 நன்றவரை நாமழைத்துக் கேட்போம்; அங்கே
 நடந்ததனை விசாரிப்போம்; உண்மை காண்போம்;
 என்றுரைத்த படைத்தலைவன் தன்னைப் பார்த்தே
 என்கூற்றுக் கெதிர்கூற்றா? அறிவேன் உண்மை
 சென்றுடனே பேழைக்குள் காசிம் காணைச்
 சிறைவைத்துக் கொணர்ந்திடுக! ஆணை! என்றான்.

25 கட்டளையில் கைச்சாத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு
 கண்கலங்க கடமைக்குச் சென்றான்; அங்கே
 சட்டமிட்ட ஓவியம்போல் கட்டுப் பாடாய்ச்
 சாசனத்தின் விழிநடந்த காசிம் காணைப்
 பட்டத்து யானைதனைக் கொட்டி லுக்குள்
 பாகன்றான் அடைத்தாற்போல் பேழைக் குள்ளே
 கொட்டைக்குள் வித்தாக்கிப் பரிமே லேற்றிக்
 கோவேந்தன் கோட்டைக்கே அனுப்பி வைத்தான்.

26. மன்னன்முன் பேழைதனை வைத்தார் வீரர்!
 மனம்கொஞ்சம் பேதலித்தான் எனினும், நெஞ்சம்
 பொன்னுருக்கும் குமட்டியெனத் தகித்த தாலே
 பொறுமையிழந் துழன்றிருந்தான்; பேழை கண்டே.
 இன்னொருவன் தன்மனையைத் தொடக்கண் டான்போல்
 இருந்தவன் மனநிலைதான்? எடுத்தே குங்கள்!
 என்னெதிரில் திறக்காதீர்! தகரன் பெண்கட்
 கிதுபரிசாம் என்றவர்பால் தருவீ ரென்றான்.

27 காவலிலே வைத்திருந்த கன்னி யர்முன்
 கனமான பேழைதனைக் கொண்டு வைத்தார்;
 ஆவலுற “என்ன? எனட் பெண்கள் கேட்டார்;
 “அரசரிதைப் பரிசென்றிங் கனுப்பி வைத்தார்;
 ஏவலர்கள் எங்களிடம் இதற்கும் மேலாய்
 எடுத்துரைக்கச் செய்தியிலை” என்றே ஏக
 பாவலரா? நாங்களிந்தப் பரிசுக் கேங்கும்
 பாமரரா? எனச் சினந்தார் தகரன் பெண்கள்!

28 “எதிர்நீச்சல் மீனினைத்திற் கின்பர்; மானை
 இரையாக்கத் துறத்துவது சிறுத்தைக் கின்பம்;
 முதிராத செடிமேய்தல் ஆட்டிற் கின்பம்;
 முழுநிலவில் சோறுண்ணல் மழலைக் கின்பம்;
 குதிர்நிறையும் நெல்வரவு உழவற் கின்பம்;
 குறிவைத்தோம் பழிதீர்க்கக் காசிம்கானெம்
 எதிர்வைத்தார் பிணமாக என்றால் தானே
 இருவருக்கும் பேரின்பம்; இது ஏன்”? என்றார்.

29 “தீவைத்தேன் புகையுமெனக் காத்திருந்தால்
 திருவிழாவில் மழைபோலே ஆயிற் றந்தோ!
 பூவைத்தேன் மணக்குமென அதிலி ருந்து
 பழுநெளிதல் போலாச்சே! பொல்லா மன்னன்
 கோவைக்குக் கிளியாக வருவான் போலும்!
 கொடுத்துள்ள பரிசிதற்கு முன்னோட் டந்தான்,
 சாவைத்தான் நாம் மணக்க வேண்டும் போலும்!
 சம்மதமா?” எனக் கேட்டாள் தங்கை நொந்தே!

30 “அடித்துவிட்டோம் அரவத்தைக் கொன்றோ மில்லை
 அதுநம்மைப் பழிதீர்க்கும் முன்னே மாள்வோம்!
 முடிக்காத காவியமாய் ஆனோம்; மூர்க்கன்
 முயக்கத்தை அனுமதித்தல் அவமா னந்தான்;
 ஓடித்தாலும் மருக்கொழுந்து மணக்கும்; நாமும்
 உயிர்விட்டால் மானந்தான் வாழும்; நஞ்சைக்
 குடிப்போமா என்றெழுந்தாள் மூத்தாள்; தங்கை
 கொழுத்தவனின் பரிசென்ன பார்ப்போ” மென்றாள்.

31 நஞ்சுதனைக் கலந்துவர தமக்கை சென்றாள்;
 நகர்ந்துதங்கை பேழைதனைத் திறந்து பார்த்தாள்;
 மஞ்சத்தில் மணவாளன் புகழக் கேட்ட
 மங்கையென மகிழ்ச்சியுடன் “அக்கா! வாவா!
 பஞ்சுதனில் நான்வைத்த நெருப்புத் துண்டம்
 பற்றியெறி கின்ற திவண் பார் வா”! என்றாள்
 மிஞ்சுகின்ற ஆவலுடன் தமக்கை வந்தாள்;
 மின்னலிலே தங்கமென ஆனா லென்னே!

32 “என்வேட்கை நிறைவேற்றி வைத்தாய் தங்காய்!
 இனிச்சாவும் இனிப்பாகும்! நஞ்சை நாமும்
 வென்றவரின் விருந்துதரும் அமுத மாக
 விழைந் துண்போம்; மாண்டிடுவோம், காசிம்கானைக்
 கொன்றுவிட்டோம்; நம்கடமை முடிந்த தென்றே
 கோப்பைதனை வாயுறிஞ்சும் வேளை யங்கே
 மன்னன்றான் உரையாடல் கேட்ட திர்ந்தே
 மதிக்கட்டேன்” எனத்தானும் தரையில் வீழ்ந்தான்.

8. துறவி

[பார்க்காத ஊர்த்தப் பயணப்பறும் பரதேசிகள். சிந்தனை ஆற்றலை செல்லரிக்க விட்டவர்கள். 'எச்சம்' என்றால் என்னவென்று தேராதவர்கள். பொறுப்பைச் சுமக்கப் பயந்து, உழைப்புக்கு உடம்பைக் கொடுக்காமல் பாவிக்குள் காயத்தைப் பதுக்கும் சோம்பலின் சொந்தக்காரர் சிந்தனையைச் சிறை வைத்து விட்டதால், சின்னச் சின்னக் கூட சீர்தூக்கிப் பார்க்கமுடியாத ஒரு துறவி தாலுறித்தவள் ஒரு பொதுமகள்....]

1 தனத்திற்குத் தனம்கேட்கும் தையல்; ஆண்கள் தவித்திடவே ஊட்டிடுவாள் மையல்; பெண்கள் இனத்தற்கே அவள் மாசாம்; எதிற்பட் டோரை இழுக்கின்ற எழிலான தேசு; காம அனல வீசும் அவள்பார்வை பட்டால்; கட்டில் களமிழுக்கும்; போராடும்; சிறையுள் வைக்கும்; சினந்துரையாச் செவ்விதழின் சொந்தக் காரி; சித்தத்தைச் சிதைக்கின்ற பார்வைக் காரி!

2 அவள்தாசி! சமுதாயம் பாசி! கங்கூல் கட்டிலறை வணிகமெனும் தொழிலால் வேசி! குவளைமலர் விழியிரண்டும் காந்த ஊசி! குமிழும் பூ நகலெடுத்த தொக்கும் நாசி! அவளணைப்புக் கேங்கிடுவார் காசை வீசி! அதுதீர்ந்தால் அடுத்தநொடி ஆவார் தூசி! எவர்நெஞ்சம் அவள் நுழைவாள் அன்பாய்ப்பேசி! இளமைக்கு விருந்திதுவோ நன்றாய் யோசி!

3 இல்லாதார்க் கவளுறவே இல்லை; காசு
 இருப்பவர்க்கே அவள் கொஞ்சம் கிள்ளை! போகம்
 கல்லார்க்குக் கல்லூரி அவளின் மஞ்சம்!

காமப் பே ராசிரியை காந்தப் பாவை!
 பொல்லாத காமத்தீ அணைக்கும் மாரி!

பூத்தாலும் காய்க்காத போகப் பூங்கா!
 வில்லன்ன வேலன்ன கைக்கும் மார்பால்
 விளம்பரத்தைச் செய்கின்ற வேசி! தாசி!

4 உருள்கின்ற இருவிழிக்கும் மையோ, டிரம்
 உலராத உதட்டுக்கு வண்ணப் பூச்சும்,
 இருள்வந்தால் எவருக்கோ போர்வை யாகும்,
 எழில்மேனிக் கிருவண்ணம் பட்டும், மேகச்-
 சுருள் குழுவில் எழில் சேர்க்க வாடும் பூக்கள்
 சுக போகக் கைப்பிடிக்கோ வெல்வெட் கச்சை!
 பொருள் மங்கை திருக் கோலம் பூண்டாள்; வாசல்
 போய் நின்றாள்; மடைக்கொக்காய் ஆனாளம்மா!

5 மண்ணுலக வாழ்க்கைதனை நீத்தார் காயம்
 மண்ணுக்குள் எடங்கிடவே செல்லும் கோலம்!
 பெண்ணவளின் கண்பட்ட தந்நே ரத்தில்,
 பேரிச்சம் பழம்பால்வாள் சேடி தன்னைக்
 “கண்ணம்மா! வா இங்கே! பிணத்தின் பின்னே
 கடுகிச்செல், இது மோட்சம் போமா என்றே
 கண்டுவந்தே விண்டிடுவாய், என்றாள்; சேடி
 கட்டளையை மேற்கொண்டாள் கடுகிச் சென்றாள்.

6 வேசியவள் பேசுமொழி கேட்டான் வீதி
 வழிச்சென்ற துறவியெனும் காவி கட்டி,
 யோசித்தான்; ஒருகணமங் கேயே நின்றான்;
 ஓடோடி வந்த அவள் சேடி சொன்னாள்,
 “காசிக்குப் போகாத இந்த ஆவி,
 கட்டாயம் மோட்சந்தான் போகு தென்றாள்;
 யோசித்துக் கொண்டிருந்த துறவி கேட்டங்
 கோடிவந்து “சரணடைந்தேன் தேற்று” என்றான்.

7 துறவியவன் கூறுமொழி கேட்ட நங்கை
 துணுக்குற்றாள்; மெய்நடுக்கம் கண்டாள்! “ஐயா!
 அறங்காக்கும் பெருந்தகையே! இந்த ஏழை
 அடியாளை வேண்டுவதும் யாதோ? நானோ
 உறங்காத இரவுக்குச் சொந்தக் காரி!
 உங்களுக்கென் நாண்செய்ய ஏலும்? என்றன்
 உறவுங்கள் துறவுக்கே மாசாம், ஆனால்
 உண்பதிலே பங்கமிலை வருக உள்ளே!”

8 என்றழைத்தாள்; அவன் உள்ளே சென்றான்; உண்ண
 ஏராள கனிவகையை எடுத்து வைத்தாள்;
 பொன்னிறமாய்க் காய்ச்சிவைத்த பாலும் தந்து,
 புசித்துப்பின் பருகுங்கள் என்றாள்; யோகி
 “என்கருவாய் உனை எண்ணு கின்றேன்; வீணே
 எனக்கிந்த விருந்தெல்லாம் ஏனோ? பெண்ணே!
 என்மனதை நீயறிய வேண்டும்; என்னை
 ஈடேற்றும் வழியுரைத்தால் அதுவே போதும்!”

9 செம்பவள வாய்வாசல் திறந்து, யோகி
 சிதறவிட்ட சொற்கேட்ட நங்கை சொன்னாள்!
 கொம்பளித்த கனிவெறுத்தீர்; ஐயா! என்றன்
 கொங்கைகனி விழைந்தீரா? சொல்வீர்; வெள்ளிச்
 செம்பிட்டுக் காய்ச்சிநற் பால்வேண் டாது
 சேயிழைஎன் வாயமுதை விழைகின் றீரா?
 “உம்” என்று கூறுங்கள் உங்கள் மேனி
 உடையாகித் தருகின்றேன் காம வெப்பம்!

10 என்றுரைத்த சொற்கேட்டுத் துடித்த யோகி,
 இல்லையில்லை! இவ்வெண்ணம் இல்லை, பெண்ணே!
 என்றனுக்கு வேண்டியதிங் கெல்லா மொன்றே
 இறந்தவர்கள் எங்கேகு கின்றா ரென்றே,
 இன்றுனது தோழியவள் அறிந்து வந்த
 ஈடில்லா ஞானவழி காட்டு போதும்;
 என்றென்றும் உன்னுருவை நான்பூ சிப்பேன்;
 என்துறவில் பயன்காண்பேன் தாயே!” என்றான்.

11 பெருஞ்சிரிப்பை பெண்மயிலாள் உதிர்த்துச்சொன்னாள்;
 “பேரழகைக் காவிக்குள் மறைத்து வாழும்
 திருமிகுந்த ஐயாவே! தெரியச் சொல்வேன்,
 திகழுலகில் அறம்செய்தோர் மோட்சம் போவார்;
 கருமிகளும் கயவருந்தான் நரகம் போவார்
 கற்றுணர்ந்த உங்களுக்குத் தெரியு மிஃதே!
 ஒருமனிதன் இறந்தவுடன் அவனைப் பற்றி
 ஊரெல்லாம் பேசுவதும் இயற்கை தானே?”

12 என்றந்த இளநங்கை தொடர்ந்தாள்; யோகி
 இதுவரைக்கும் நானறிவேன் என்றான்; வேசி
 “இன்றிந்தப் பிணம்போகும் போதூர் மக்கள்
 இறந்தவரைப் பற்றியிகப் புகழ்ச்சி யாகச்
 சொன்னதனால் இதுமோட்சம் போகு மென்றே
 உய்த்துணர்ந்தாள் என் தோழி! உலகில் என்றும்
 நன்மைபல செய்தவர்கள் மாண்டால் தானே
 நல்லபடி பேசிமன இரங்கல் சொல்வார்?”

13 “சிறுமதியன்! இதையறியா நானா யோகி?
 செச்செச்சே! இனியெதற்கிங் கிந்த கோலம்?
 வெறும்பக்தி, பகுத்தறிவை வளர்க்க வில்லை!
 வேடத்தைக் களைகின்றேன்; உடலை வாட்டும்
 துறவுதனை இனியெதற்குத் தொடர வேண்டும்?
 தொடங்கட்டும் புது வாழ்க்கை என்றே கூறி,
 அறுத்தெறிந்தான் கழுத்துமணி மாலைதன்னை;
 அவள்சிரிப்பால் அவன்நெஞ்சைப் பிளக்க லானாள்.

14 தேன்சுளைக்கு முட்போர்வை அமைத்தாற் போலே,
 தேசுடைய மேனிதனைக் காவிக்குள்ளே,
 ஏன்மறைத்தீர்? என்றந்த பாவை கேட்டாள்;
 இதயத்தில் துளிர்விட்ட காத லோடு
 கூன்போன்ற கொள்ளுக்காய் புருவ வில்லால்
 கூர்விழியாம் அம்புதனை எய்யும் பெண்ணே!
 வான்மேவி மோட்சத்தில் இன்பங் காணும்
 வற்றாத ஆசையினால்” என்றான் காளை!

15 “புதுசொர்க்கம் படைக்கின்றேன், மஞ்சந் தன்னில்;
 புல்லரிக்க இதழமுதம் ஊட்டு கின்றேன்;
 எதுசொர்க்கம் என்பதனை இருட்டில் காண்பீர்!
 இதுவுறுதி! இணக்கந்தான் என்று சொன்னால்
 பொதுச்சொத்தாய் இருந்துவரும் என்றன் மேனி,
 புதுச்சொத்தாய் உங்களது சொந்த மாகும்!
 புதுவாழ்விங் கிருவருக்கும்; இதயந் தன்னில்
 புத்தெண்ணம் குடியேறச் செய்வோம்” என்றாள்.

16 “என்வாழ்வில் புதுத்திருப்பம் செய்தாய் பெண்ணே!
 இச்சித்தேன்; இனி உனக்கு நான்தான் வாழ்க்கை
 இன்றலரும் திருநாளாய்க் கொள்வோம்; முன்னர்
 இருந்தநிலை தனைஎண்ணிக் குழம்ப வேண்டாம்!
 உன்னிதயம், என்னிதயம் இடம்மா றட்டும்!
 இனியிங்கே ஒருயிர்தான் கூடி ரண்டே!
 என்றுரைத்தான்; அவள்நெகிழ்ந்தாள்; இணைந்தார், ஆமாம்
 இடைச்செருகல் இல்லாத பழம்பாட்டானார்.

